

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky

/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Vítejte na našich stránkách, milí čtenáři. Máme za sebou tohle 44. číslo a upřímně vám řeknu, že se mi ulevilo. Kdyby se někomu z vás zdálo, že se opakují, pak máte pravdu. Ano, opět to bylo těžké. Probudit redaktory z prázdninové letargie byl složitý úkol. Z metody cukr a bič musel cukr zmizet. Nakonec to ale dopadlo dobře a přesně termínovaná uzávěrka způsobila, že všechna zadání byla splněna.

A o čem vám tentokrát píšeme? Podzim je v plném proudu a občasně mlhy a sychravo střídají pěkné dny. Právě jsou dušičky, přesto nás sluníčko dobíjí pozitivní energií. Kéž by to ještě takto vydrželo. Člověk si může vychutnat barevnou krásu, kterou příroda nabízí. V těchto dnech je podzim přímo nádherný. Naši redaktori vám přináší anketu a také zamyšlení o podzimu.

Mnoho textů se však ještě vrací k prázdninám, cestování, festivalům a brigádám. Nezapomněli jsme ani na recenze, poezii nebo rozhovory se zajímavými lidmi o zajímavých koníčcích, s bývalými i současnými žáky a učiteli. Je toho všeho zase tolik, že jsme museli obsadit 32 stran, které ilustrovali naši kreslíři s Oldou v čele. Noviny jsou ještě doplněny ukázkami žákovských prací z hodin odborného kreslení a odborného výcviku. Také jsme otiskli velkou spoustu fotografií. Mnozí z vás se na nich najdou. To zase budou komentáře a hihňání nad momentkami z kurzu, výletu nebo sportovního dne.

A když je řeč o fotkách, otiskujeme veškeré snímky, na kterých se dotyční zvěčnili s Bezevšeho na různých místech. Před prázdní-

nami jsme vyhlásili soutěž. Nyní bude redakce o vítězném snímku hlasovat. V příštím čísle bude výherce zveřejněn a získá také sladkou odměnu v podobě velké čokolády.

Vítáme v redakci nové členy. Abyste věděli, kdo vás na našich stránkách provází, redakce se vám celá představila. Doufám, že se nám v tomto složení bude dobře pracovat a že do redakce ještě přijdou další psavci a kreslíři. Čekáme, až se tu prváci zabydlí a poznají náš školní časopis.

Vše plyne rychle a je pomíjivě. Vzpomeňme si právě v těchto dnech na své blízké, kteří už tu s námi nejsou. Stačí jen chvilka a ožijí v našich vzpomínkách alespoň na malý okamžik.

Běžte ven na procházku, pouštějte draky a se setměním si všimněte zářících vydlabaných dýní. Rok od roku jich přibývá, zdobí naše zahrady a parapety oken. Užijte si přítomného okamžiku, protože zítra už může být vše jinak. Začal nový školní rok, snad jsme ho zahájili dobře. Do školy vstupujeme krásně namořenými dveřmi, pokaždé si na jejich povrch sáhnou, a pohladím je se slovy: tohle jste si zasloužily. Začalo se s radikálními opravami učebny digitálního tisku a přilehlých prostor. Co dalšího nás ještě čeká? Budou změny, nebudou? Kéž by nás čekaly samé pozitivní proměny. Třeba budou nová okna a fasáda, což si všichni tolik přejeme. Hlavně ať nám je na Polygrafce všem dobře, jak tomu bylo dosud. Drž se, Polygrafko a vy všichni, kteří sem patříte!

Iva Šabatová

Olda Dudek (-Monty-) v reklamní fotomontáži Dominika Budského (-dom-).

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

Pravidelná rubrika o tom, co se dělo na DM, tentokrát v posledním měsíci před prázdninami i v novém školním roce

ČERVEN 2014

- Červen je jeden z nejteplejších měsíců školního roku, a tak se na hřišti před DM občas sportovalo.
- Před blížícím se ukončením roku bylo potřeba udělat velký pořádek na pokojích, při kterém se našlo mnoho pokladů, jako záhadně ztracená žákovská knížka, nejoblíbenější spodní kalhotky apod.
- Nadcházející prázdniny přinesly plno rozhovorů na téma, jak je nejlépe prožít, co vše se dá podnikat, jak sehnat dobrou brigádu, ale také jaká nebezpečí mohou na každého během léta číhat. Protože na každém konci se má také bilancovat, paní vychovatelky se ve svých skupinách s žáky ohlížely za uplynulým časem, co přinesl pozitivního i na co by bylo lépe raději zapomenout.
- Paní vychovatelka Jana Trejtnarová uzavřela celoroční soutěž Kufr, odměnila vítěze.
- Letos se v červnu nepodařilo uskutečnit ani tradiční „INTRÁCKÉ GRILOVÁNÍ“, ani „HLEDÁNÍ POKLADU“, zato proběhl „Večer s Markem Honzíkem“ s Teen Challenge, (organizace pomáhající lidem dostat se ze závislosti), kdy žáci v příjemném prostředí intrácké klubovny měli možnost si poslechnout osobní, velmi silný příběh pana Honzika, zeptat se ho na jeho cestu k Bohu i na plno jiných věcí, které je z této tematiky zajímavé.

ZÁŘÍ 2014

- V novém školním roce přibýlo na domov mládeže plno nových prvků a prvčák, také se k nám přemístila trojice starších kluků z DM SZŠ (máme z toho radost, že máme naše „polygrařáky“ u nás). A tak se všechny naše paní vychovatelky intenzivně věnovaly seznamování se s novými žáky, seznamování žáků navzájem a sladování nových obyvatel s životem na DM. Učily je poznávat, jak to na DM funguje, aby tu bylo všem dobře a zároveň bezpečně.
- Podařilo se také uskutečnit ZÁBAVNÝ SEZNAMOVACÍ VEČER, kdy se formou her měli možnost lépe poznat prváci se žáky staršími.

-lo-

KALIGRAMY
inspirované
podzimem

B. ŠUDOVÁ, 2.P

PREVENCE U NÁS NA POLYGRAFCE

Jako školní metodička prevence realizuji na naší škole aktivity zaměřené na lepší fungování třídních kolektivů a organizuji nejrůznější preventivní programy, o jejichž průběhu vás v Bezevšeho pravidelně informuji.

V červnu se uskutečnily poslední tři aktivity minulého školního roku, a to v 1.P, 2.A a 2.S – všechny zaměřené na zlepšení vztahů ve třídě a mapující, nakolik se žáci cítí ve svých třídách dobře a bezpečně.

Letošní školní rok jsem zahájila každoročním dotazníkovým šetřením, jehož cílem bylo zjistit, jaký typ rizikového chování nejvíce ohrožuje žáky naší školy. Výsledky ukázaly, že nejčastějším rizikovým chováním studentů u nás je pití alkoholu, na druhém místě to je kouření, následuje závislost na PC, užívání marihuany a rasismus (podrobnější výsledky najdete ve škole na nástěnce v prvním patře). Na tato riziková chování žáků a samozřejmě i na zlepšování vztahů ve třídách jsou zaměřeny programy, připravené pro tento školní rok. První aktivity proběhly už v září - v 1.A a 1.S. Jejich cílem bylo lepší vzájemné poznání se žáků formou nejrůznějších psychoher. Další proběhnou během října a listopadu:

- 1.A, 1.S – PPP Rumburk
- téma: podpora fungujících vztahů v kolektivu (respekt, tolerance...)
- 2.A, 2.P, 2.A – Teen Challenge
- téma: nebezpečí šikany

- 3.A, 3.S – pan Pabián
- téma: závislostní chování s důrazem na rizika pití alkoholu, kouření cigaret, užívání marihuany
- 4.S – L. Obergruberová
- téma: netolismus

Věřím, že všechny naplánované aktivity budou pro naše žáky nejen přínosné, ale i zábavné.

L. Obergruberová, školní metodička prevence

Nejlepší prevencí je sport ...

ANKETA

MY A NAŠE ZLOZVYKY

Každý z nás má nějaké zlozvyky, o některých víme moc dobře a některé si ani neuvědomujeme. Někdy lezou na nervy nám, někdy i ostatním. Jsou zlozvyky, které nevadí nikomu, ale v budoucnu budou vadit hlavně nám. Většinou naše zlozvyky vycházejí z nervozity nebo z nudy. Každý z nás už určitě někdy slyšel: „Nekousej si ty nehty, nekřupej s těmi klouby, přestaň si hrát s těmi vlasy“ a podobně. Pravdou je, že se to lehce řekne, ale odnaučit se zlozvyku je těžké. Stává se, že jeden zlozvyk vyměníte za druhý.

1. Jaké máte zlozvyky?
2. Které z nich na sobě i vy sami nesnášíte?
3. Jak se jich zbavujete?

JAN KLABAN,

1.A

1. Kouření, jednoznačně, ale to je běh na dlouhou trať. Pak taky můj sklon k tomu vzdávat věci dřív, než je začnu dělat. A poslední dobou nějak nestíhám časné příchody do školy.

2. Právě můj sklon k tomu vzdávat věci dřív, než je začnu dělat. Trochu to souvisí s takovým tím pocitem, že to stejně, jako všechno ostatní, nemá smysl ani cenu.

3. Zbavil bych se jich, ale nevím jak, není to zrovna něco jednoduchého.

NIKOLA OPLTOVÁ, 3.S

1. Mezi mé zlozvyky patří například věčné upravování vlasů. Není pět minut, abych si nedělala něco s vlasy. Nečesala je, nedávala všechny vlasy na jednu stranu, neupravovala ořínku a nebo je jen neprohrábla rukou.

Mnoho lidí si okusuje nehty a nevyhnulo se to ani mně. Drží se mě to přibližně osm let a stále si nedokážu odvyknout. Mám spousty dalších zlozvyků, ale tyto dělám nejčastěji.

2. Nejvíce ze všech zlozvyků na sobě nesnáším právě to okusování nehtů. Za prvé to není hygienické a za druhé se mi to zdá u holky nehezké.

3. Zatím jsem nepřišla na žádný způsob, abych se jich konečně zbavila.

ONDŘEJ OTÁHAL, 3.S.

1. Myslím si, že mám podobné zlozvyky jako ostatní lidé v mém věku. Nejhorší z nich je asi kouření, které jsem sice omezil, ale chtěl bych přestat úplně. Další můj velký zlozvyk trvá jen chvíli, od prázdnin. Jsou to počítačové hry. O prázdninách jsem hrál několik hodin Counter Strike,

GTA nebo Metina. Hrával jsem tak od jedenácti do šestnácti hodin a po večerech třeba do tří, do čtyř do rána. Jak začala škola, přestal jsem hrát. Další můj zlozvyk je, že miluju seriály. Místo toho, abych se připravoval do školy, se koukám na Simpsonovy, Jak jsem poznal vaši matku, Teorii velkého třesku nebo na Futuramu. I když jsem viděl všechny díly už několikrát, tak mě to nikdy neomrzí.

2. Nejhorší ze zlozvyků je podle mě kouření, jak už jsem zmiňoval, tak jsem jej rapidně omezil, protože mi doktor řekl, že se mi může vrátit díky mému astma, které se mi podařilo vyléčit v útlém dětství.

3. Snadno, pokud jde o seriály či o hry, tak chodím ven s kamarády, a tak na to není čas. Když jde o cigarety, tak si místo nich vždy koupím něco jiného nebo si peníze schovám do kasičky. A vždycky z toho mám dobrý pocit, že jsem je nepromrhal za takovou pitomost.

MARCELA KVÍZOVÁ, 3.S

1. Zlozvyků mám určitě spoustu, ale jen pár si jich opravdu uvědomuji. Například si pro sebe povídám a nebo si zpívám právě o tom, co zrovna dělám.

2. Ale zlozvyk, který opravdu nesnáším, je okusování rtu. Toho bych se opravdu chtěla zbavit, ale

zatím jsem nepřišla na žádný účinný způsob.

MICHAL BROŽ, 4.S

1. Mezi mé zlozvyky patří určitě spaní do poledních hodin. A to vede k zaspávání. Ať už do školy nebo kamkoliv jinam. A jako další, bohužel, občasné zapálení si cigarety.

2. Určitě oba z výše uvedených. Protože nikdo není nikdy

moc rád, když zaspíte na předem domluvenou schůzku. A kouř, který vám vychází z úst, většinou otravuje lidi ve vaší blízkosti.

3. Především si telefon s nastaveným budíkem dávám na svůj stůl a nemám ho položený vedle sebe. Když ráno zazvoní, musíte vstát a jít ho vypnout. A s tím druhým zlozvykem se snažím praštit už tak dlouhou dobu. Není to vůbec jednoduché, ale když se chce, tak to jde.

Když jsem se ptala polygrafáků na jejich zlozvyky, mnohdy mi odpovídali: „Já žádný zlozvyk nemám, já jsem dokonalej...“ tu nadsázku jsem v tom samozřejmě slyšela, ale překvapilo mě, do jaké míry tomu věří. Ostatní se za své zlozvyky asi spíš styděli, ale nechápu proč, protože ti, co je znají, by si jich dříve nebo později stejně všimli. Když nechci, aby to na mě někdo věděl, neřeknu to. Když nechci, aby to někdo viděl, dám si pozor. Ale pokud je něco zřejmé, je hloupost říkat, že není a maskovat, to hloupými a ješitými frázemi.

-Layly-

PASIVNÍ KOUŘENÍ JE TĚMĚŘ STEJNĚ NEBEZPEČNÉ JAKO AKTIVNÍ

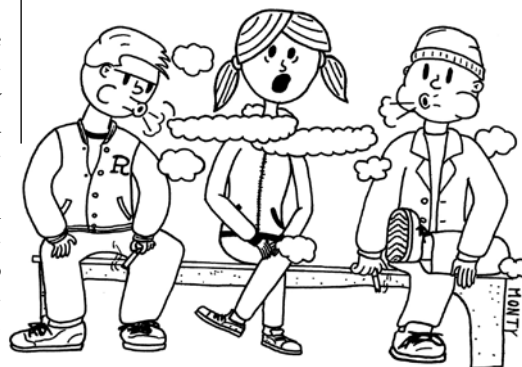
(převzato z odborného tisku)

Pasivní kouření je kouření, kdy člověk dýchá kouř, který kuřák vypouští. Může to být na autobusové zastávce, v restauraci, na pracovišti... Kuřák dýchá přes filtr, kdežto nekuřák žádnou ochranu nemá. Nachází-li se s kuřákem v malé uzavřené místnosti, dostává plnou dávku. Na to, abyste onemocněli či dokonce zemřeli na následky kouření, nemusíte být kuřákem. A jaké můžou být následky pasivního kouření?

- Onemocnění srdce
- Rakovina plic, nosních dutin
- Cévní mozkové příhody („mozková mrtvice“)
- Astma
- Infekce dýchacích cest
- Zánět středního ucha...

Vyvětrat místnost jako obrana proti pasivnímu kouření nepomůže. Do deseti minut od vydechnutí tabákového kouře se na povrchu zdí, nábytku a na dalších předmětech v místnosti, začíná usazovat tenká vrstva vzduchem přenášených částic. Lidé, kteří se v těchto místnostech pohybují (i když se předtím dobře větralo), tyto částice vdechují, nebo je dostávají do organismu přímým kontaktem, a stávají se tak pasivními kuřáky se všemi důsledky z toho vyplývajícími...

-lo-

ANKETA

TENTOKRÁT V 1.S

Využil jsem suplované hodiny v 1.S, abych se prostřednictvím čtyř otázek dozvěděl, jak na třídu složenou převážně z reprodukcí grafů pro média zapůsobilo prvních třicet dnů na střední škole. Zajímaly mě jejich pocity, splněná očekávání, zjištěná pozitivita i negativa a třídní kolektiv.

1. Jaké jsou vaše pocity po šesti týdnech ve škole a na odborném výcviku?
2. Splnila škola i třídní kolektiv tvé očekávání?
3. Uveďte klady a zápory dosavadního studia.
4. Máš nějaký vzkaz, či poselství (komukoliv).

NATÁLIE TŮMOVÁ

1. Pocity mám zatím dobré, praxe je strašně super a moc mě baví, až na to vstávání, to fakt nemusím.
2. Škola určitě, od třídního kolektivu jsem raději žádná očekávání neměla,

ale spolužáci jsou super. Čekala jsem to mnohem horší.

3. + poznání nových lidí, - neustálé stěhování ze třídy do třídy.

ŠÁRKA MINÁŘOVÁ

1. Odborný výcvik je pohodový a za tu krátkou dobu si myslím, že jsem se toho dost naučila.

2. Škola zatím plní mé očekávání. Nelíbilo se mi ranní vstávání na praxi, jelikož jsem dojíždějící, ale to jsem vyřešila ubytováním na intru. Kolektiv je dobrý a celkem se všichni bavíme, takže si nemůžu stěžovat. Samozřejmě jsou tu výjimky, ale to k tomu patří.

3. + chutné obědy a většina dobrých učitelů, - nemáme svoji třídu (Pozn. red.: Třídu máte, jen v ní málo přebýváte!), poměrně dlouhá výuka.

DANIEL POPYK

1. Ve škole se mi moc líbí, protože jsou tu fajn učitelé a báječný kolektiv.

2. Nejen že splnila, ale i předčila.

3. Nad klady a zápory jsem neuvažoval, ačkoliv teď, když se zamyslím nemůžu najít zápor, snad jen krátké přestávky.

ZDENĚK HORÁČEK

1. Odborný výcvik? Paráda! Je fakt, že jsem zatím zažil jen pana učitele Liščáka, ale jsem naprosto spokojen. Je to takové odreagování od teoretického učiva. Práce v programech Adobe mě velmi baví.

2. Už ode dne otevřených dveří jsem věděl, že škola nepatří mezi nejnovější. Jakmile jsem vešel do třídy, tak jsem si řekl: „Dvacet osm lidí a jenom osm holek?“ Ale myslím, že kolektiv v naší třídě bude velmi dobrý a stejně tak i učitelé a vychovatelky na DM.

3. Líbí se mi tady a to je to nejdůležitější. Vadí mi akorát schody a to hlavně po ránu.

4. Oldo, přijdu na tvůj maturiták!

VÁCLAV KVÍZ

1. Pocit mám zatím dobrý a odborný výcvik mě baví, třída fajn, akorát to učení mě moc nebaví.

2. Ve třídě je legrace, převládá dobrá nálada, takže se mi tady líbí.

3. Záporem je pro mě dojíždění, protože musím brzo vstávat.

MAREK DVOŘÁK

1. Cítím se tu dobře, škola je zatím docela lehká a učitelé, až na výjimky jsou v pohodě. Odborný výcvik u pana Tichého byl OK, ale odpolední praxe nesnáším.

2. Splnila, ani jsem neočekával, že si tak rychle zvyknu a začlením se. Měl jsem obavy, než jsem nastoupil, ale nyní jsem příjemně překvapen.

3. Klady: zatím lehké učení, super učitelé, se kterými je i legrace, nové prostředí a lidé. Záporny: odpolední praxe, dřívější vstávání a skoro každý den výuka sedm hodin.

4. Děkuji všem učitelům, ale hlavně panu učiteli Stránskému, protože s ním je sranda největší, miluji jeho ironii a omlouvám se mu, že někdy trochu zlobím.

JAN BALAŠ

1. a 2. Ano, jsem spokojen.

3. Záporem je, že internát je v pátek otevřen jen do osmi hodin.

4. Pane kuchaři, jste velký borec!

ONDŘEJ VANÍČEK

1. Líbí se mi tady, učitelé jsou lepší, než jsem očekával, a škola vypadá taky super.

3. Jediným záporem je ranní vstávání, hlavně na praxi. Jinak převládají klady. Učitelé, učení, třída i obědy jsou fajn.

JIRÍ ČEČRLE

1. Super! Je to tu fajn, ale jako všude je co zlepšovat.
2. Ale jo, mohlo to být horší.

3. + automaty, zábava, dobré obědy, - rozpadající se skříňka, dveře se otvírají na druhou stranu než jsem zvyklý, odpolední praxe a cesta na tělák.

JAN KOTALÍK

3. Jednoznačně převládají kladné pocity, nemám na co si stěžovat, a tak jediným záporem je, že jsem daleko od domova.

4. Vzkaz pro Tomáše: začni si uklízet nebo letíš z pokoje.

LUKÁŠ FALTA

1. Pocit mám takový, že jsem si vybral dobrou školu. Baví mě odborný výcvik, rád se učím nové věci.

2. Ano, splnila. Kolektiv třídy jsme dobrý, pomáháme si a škola je super.

3. Vadí mi odpolední praxe.

4. Mám vzkaz pro pana učitele Stránského. Při jeho hodinách se bavím a dodává mi to tu správnou energii.

MAREK KADLEČEK

1. Jo jo, baví mě to. Nejlepší praxe jsou ale s panem učitelem Pallagem.

2. Ano, z větší části - kolektiv je fajn a učitelé taky.

TOMÁŠ BOŘECKÝ

1. Nezdá se mi, že jsme tady již sedmý týden. Všechno plyne rychle, tak moc, že to musím dospávat. Učitelé jsou v pohodě a je tu příjemný kolektiv lidí.

2. Z prvního dojmu jsem čekal třídu plnou intelektuálů, nakonec jsem zjistil, že tomu tak není a všichni jsou v pohodě.

3. + levnější jízdné, poznávání nových lidí a učení nových věcí, - brzké vstávání, každodenní dojíždění a musím se učit, i když se neučím od 4. třídy.

KRISTÝNA VOGLOVÁ

1. Odborný výcvik mě baví, chodím na něj ráda a jsem spokojena i se školou.

2. Nečekala jsem nic, jsem za naši třídu ráda, protože je to fajn kolektiv.

3. + dobré obědy a dobří učitelé, - dlouhý rozvrh a brzké vstávání.

LENKA ZEMANOVÁ

1. Ve škole se mi líbí a stejně tak na praxi. Pravděpodobně je to tím, že máme dobrou třídu.

2. Ano splnila, nemám problém, snad jen s technologií.

3. Mám spoustu nových kamarádů a dost jsem se naučila, záporem je snad jen to vstávání.

Děkuji za odpovědi! -iša-

ANKETA

S PRVÁKY KNIHAŘI

Všichni jsou z toho mile překvapeni, ale paní učitelka odborného výcviku Radka Štěpánková občas neví, kde jí hlava stojí. O čem mluvím? O letošním příválu prváků na knihárně! Doposud se zdálo, že zájem o obor knihář postupně a trvale slábne, nicméně začátek nového školního roku přinesl vítanou změnu. Knihářů je v prvním ročníku všehovšudy šest, ale když se spojí v lichém týdnu s třetáky..., měli byste vidět ten šrumecl!

1. Jste se svojí volbou střední školy spokojeni?
2. Jak rychle jste se přizpůsobili zdejšímu režimu a prostředí?
3. Baví vás obor knihář?

**PETRA
KAUDERSOVÁ, 1. A**

1. Ano.
2. Docela rychle.
3. Ano, ale ani jsem nevěděla, že takový obor existuje (smích).

PETR KOKY, 1. A

1. Jsem spokojený. Mohlo to být i horší (smích).

2. Chvilku mi to trvalo, nebyl jsem vůbec na nic takového zvyklý.
3. Zatím ano.

**NIKOLA
MÜLLEROVÁ, 1. A**

1. Ano, jsem.
2. Přizpůsobila jsem se rychle, ale pořád to není ono. Je to nezvyk chodit jeden týden o hodinu dřív.
3. Zatím mě hodně baví praxe.

-Krejčovic-

ANKETA S POKRAČUJÍCÍMI ABSOLVENTY

Na Polygrafce se každým rokem objevují absolventi v řadách učebních oborů s cílem získat výuční list. Chodí pouze na praxi, během jednoho školního roku absolvuji deset rozdílových zkoušek a na jeho konci skládají spolu se všemi třetáky závěrečné zkoušky. Takové lidičky dennodenně potkávám na dílnách a jejich příběh vám nyní přináším v anketě.

1. Proč studuješ další obor?
2. Jak se cítíš v nové roli?
3. Co nejvíce tě baví v novém oboru?

**TOMÁŠ PŠENIČKA
- polygraf,
učí se na tiskaře**

1. V podstatě proto, abych si rozšířil obzory a měl v budoucnu více pracovních příležitostí.
2. V nové roli se cítím překvapivě výborně, i když jsem měl z počátku jisté obavy.

3. Nejvíce mě baví, že moje finanční ohodnocení je po měsíci a něco vyšší, než například u zkušenějších druháků. A to mě baví opravdu velmi.

**JAN GRILL - grafik,
učí se na tiskaře**

1. Když jsem se asi před rokem dozvěděl, že je tu možnost po maturitní zkoušce získat za jeden školní rok i výuční list, řekl jsem si, proč ne. Na vysokou školu se také nehnu, a proto je pro mě lepší zůstat dále na Polygrafce, než třeba v evidenci úřadu práce. Alespoň si rozšířím obzory.
2. Na Polygrafce jsem už „mazák“, co si budeme namlouvat, ale musím říci, že jsem tiskařinu čekal horší, než doopravdy je. Asi jsem se zmylil.
3. Dlouho jsem přemýšlel, co mě baví nejvíce a jak to správně podat. Dospěl jsem k závěru, že nejvíce mě baví mazácké šikanování prváků(smích)!

**RUDA PETÍK
- tiskař,
učí se na kniháře**

1. Učím se dál, protože jsem nesehnal práci.
2. Dobře. Myslím si, že to je krásný obor pro zručné lidičky a to trochu jsem (smích).
3. To se nedá říct. Baví mě vše, co si vyrobím, a mám z toho radost.

**MARKÉTA
KOLAŘÍKOVÁ
alias KREJČOVIC
- grafička, učí se na
kniháře**

1. Když jsem se hlásila jako žák deváté třídy na střední školu, váhala jsem mezi grafikem a knihářem. Mamča mne přemluvila na obor s maturitou. Teď dělám to, co mne baví.
2. Jelikož jsem knihářkou už druhým rokem, cítím se jako ryba ve vodě. Ze začátku jsem ovšem byla ze všeho vykulená a nadšená. Dnes to beru jako běžnou věc.
3. To vám asi nepovím, protože mne baví všechno (smích).

Všem děkuji za moc pěkné odpovědi. Byla fuška je sesbírat a doplnit o hezké fotografie, ale když se podívám na výsledek, ta práce a spolupráce za to stála!

-Krejčovic-

Pšenda se vrátil! Pro ty, kteří zatím neměli tu čest a štěstí se se mnou setkat, bych se rád představil. Jmenuji se Tomáš Pšenička a býval jsem a nyní znovu jsem žákem naší školy. Pokud již podle jména tušíte, jsem starší bratr Jana Pšeničky, který nyní navštěvuje třídu 3.S, skejtuje a příležitostně zachraňuje lidi z hořících aut. Už víte? Dost o mém bezpochyby statečném bratrovi a zpět ke mně.

Vezmeme to pěkně od začátku. Před maturitní zkouškou jsem měl obrovské plány, jak na rok odcestuji do Skotska ke skoro příbuzným, kde se naučím anglicky a vydělám nějaké ty peníze. Těšil jsem se moc, ale jak to tak bývá, nevyšlo to. Odmaturoval jsem, Skotsko definitivně padlo a já se rozhodl ještě s jedním mým tehdejším spolužákem, že půjdu na vysokou školu. Vybrali jsme si Univerzitu Pardubice, kde studovali někteří z našich kantorů. Po prvním semestru jsem již přemýšlel, že si studium přeruším a budu se raději věnovat dobře se rozvíjícímu byznysu, kterým je paintball (více o něm v dalším článku). Po jakž takž povedeném zkouškovém období jsem usoudil, že budu pokračovat a vše se ukáže na konci semestru druhého. A ukázalo se! Po zhodnocení mého působení v Pardubicích, kdy jsem se jen tak tak dostal do 2. ročníku, jsem se rozhodl studium přerušit. V tomto rozhodnutí nefiguroval jen paintball, ale i náhlá rodinná situace, která vedla k tomu, že v tuto chvíli je lepší, když budu působit v místě bydliště a rodičům pomůžu, nežli abych studoval kdesi daleko něco, co mě nenaplňovalo a popravdě nebavilo. Proto jsem se, jak už mnozí tušíte, objevil na Polygrafce, kde jsem prožil nezapomenutelné čtyři roky. Můj původní záměr bylo stát se grafikem, ale po několika vyměněných e-mailech s panem Šabatou jsem přisedlal na obor tiskař, jelikož si myslím, že po ukončení studia budu mít daleko větší šanci na trhu práce. To je ve zkratce vše, co jsem vám chtěl sdělit a doufám, že díky tomu už nebudu muset každému zvlášť odpovídat na otázky typu: „Co tu děláš?“ nebo „Ty už nestuduješ?“ a podobně.

P.S. Rozhovor o tom, proč tu jsem, se mnou měla vést Krejčovic, ale já jsem jí to vyfouknul. Doufám, že se na mě nebude zlobit.

T. Pšenička

Vítejte, pane učitelí odborného výcviku!

Jak už jistě mnozí víme, na hodinách odborného výcviku se budeme vídat s novým panem učitelem Ondřejem Tichým. Je to nejen vynikající grafik, ale i skvělý fotograf a moc fajn člověk. Všichni panu učitelí přejeme, aby se mu u nás líbilo, aby nám tu vydržel co nejdéle, a všem studentům, aby se na praxi těšili a od pana učitele se spoustu věcí přiučili.

Proč jste se rozhodl učit na naší škole?

Řekl bych, že právě rodinná atmosféra, která na této škole panuje, mě lákala. To byla hlavní věc, být v práci, která člověka baví a zároveň nestresuje. A že polygrafie je stresující záležitost. Mohu ale s jistotou říci, že na žádnou jinou školu bych učit nešel.

I vy jste u nás studoval. Co se za tu dobu na škole změnilo a je něco, co byste tu změnil vy?

Ano, studoval, není tomu dokonce tak dávno. Určitě se škola dosti zmodernizovala. Od té doby, co jsem odešel, se počítačové učebny rozšířily, vybudovaly se úplně nové učebny osazené novými iMacy, které já jsem za svých studentských let nepoznal. A neomladily se jen věci, ale i lidé.

Sdílel jste nám, že se zabýváte fotografováním. Jak dlouho se tomuto oboru věnujete? Co rád fotíte? Máte nějakou svou firmu, nebo je to jen koníček.

Spojit živnost s koníčkem je asi to nejhezčí, co člověka může v životě potkat. Dělat něco, co vás baví a naplňuje, a ještě za to dostat zapláceno, je radostné. Svou firmu mám a stále se jí věnuji v čase, kterého teď mám relativně hodně. A zde se dostávám zas zpět k otázce číslo jedna. Oboru fotografie se věnuji relativně krátce, pokud pominu první krůčky v dětství. Mohu říci, že na profesionální úrovni fotografuji třetím rokem. Moje působení je zaměřeno striktně na portrétní a zakázkovou reklamní fotografii a tomu odpovídá i vybavení. Pokud jedu někam fotografovat, potřebuji spíše nákladač, než jen fotoaparát, stativ a dobrou svačinu jako kolegové krajináři. Jistě jste mé fotografie v médiích viděli, jen jste nevěděli, že byly mé.

Vystudoval jste ještě nějakou jinou školu, nebo jen naši polygrafku?

Kromě mediálního grafika jsem se vyučil i v oboru tiskař. Po střední škole jsem přičichl ke studiu vysokoškolskému,

mu, ale škola mě nenaplnovala, a proto jsem ji v 1. ročníku ukončil. Mohu s jistotou říci, že v našem oboru je důležitější praxe a um před titulem. Mnohokrát se mi to v Praze na konkurzech potvrdilo.

Na co se studenti můžou těšit ve vašich hodinách a jaké vědomosti nám předáte?

Já doufám, že na dobrou náladu na pracovišti. Vždy jsem se spíše zabýval trikovou fotografií nežli pouhým focením a mým fotkám se nedá moc věřit. A proto bych v tom rád pokračoval i se studenty. Myslím si, že fotograf ve spojení s dobrým grafikem je v dnešní době k nezaplacení. Mnohdy jsou požadavky zákazníků až děsivé, třeba měnit den v noc, ze čtyřicátnice umazat dvacet roků, vymazat parkoviště plné aut před obchodním řetězcem. A to vše co možná nejrychleji.

A jak se vám zatím u nás líbí? Jste spokojený s vybavením učeben odborného výcviku a vyhovují vám programy, ve kterých pracujeme?

Jsem spokojen a to hlavně s kuchyní! S vybavením jsem v rámci možností školy spokojen, chápu, že nemůžeme pracovat na nejmodernějších strojích a programech. Avšak myslím, že jiné školy nám mají co závidět.

I vy upravujete fotografie v programech... Jaké používáte vy a kdy jste se o polygrafii začal zajímat.

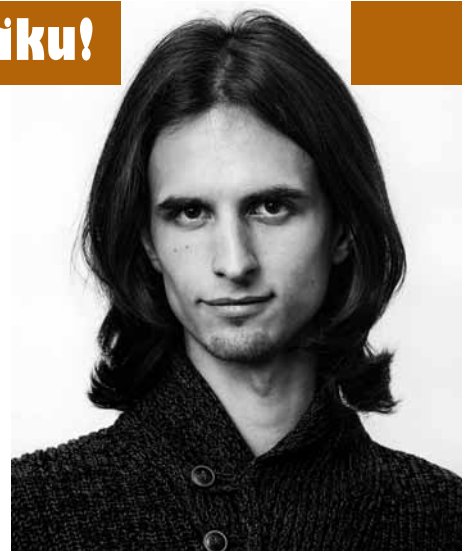
Když pominu suchou jehlu, linoryt a další techniky na ZUŠce, tak až na střední škole. Co jsem poznal společnost Adobe, tak jsem se zamiloval a míním být věrný. Začínal jsem na verzi CS 3, která byla skvělá a vydržela mi až do verze CS 5.5. Zde je vše jinak a vše, co jsem se naučil, jsem se de facto musel učit znovu, jiné techniky atd. Nyní vlastním verzi CC (Creative Cloud) s mobilní platformou pro tablety a jiná zařízení, která pro fotografa a moderního grafika ve spojení s firmou Apple je úžasná věc a neskutečně zrychlí práci.

Děkuji za rozhovor a přeji panu učitelí, aby se mu ve všem dařilo.

-Káta-

Autorská práce Ondřeje Tichého - filmový plakát: Odchod vojáků na frontu 2. světové války

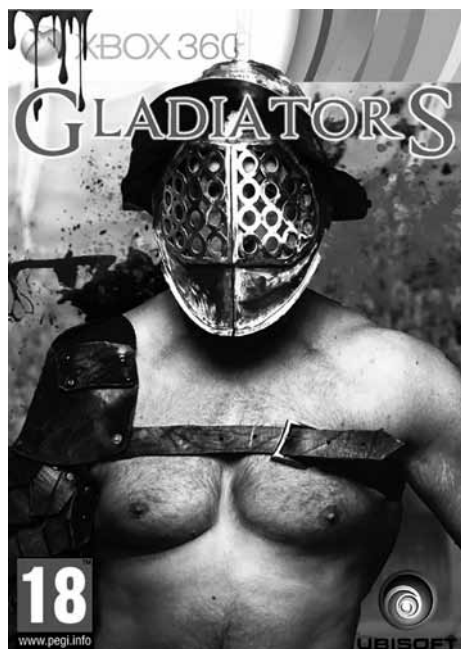

Autorská práce Ondřeje Tichého: KARKOOLKA, reklamní návrh pro společnost Vodafone

Jde to i jinak

Adriana Křtěnová, 1.S: návrh plakátu

Václav Bernart, 3.S: klonování a retuš fotografie (Photoshop) - Dost bylo Vaška

Tomáš Hospodka, 2.S: klonování a retuš fotografie ve Photoshopu - 2.S v oblacích

Marie Černá, 3.S: Ztratil hlavu i ruce

Dan Michalina, 1.S: Jablko, které kouše

Martina Týmová, 2.A: Vzkaz v láhvi

Miluše Pekárková, 3.S: Baletka

SPORTOVNÍ DEN POLYGRAFKY

26. června 2014 se vydali žáci Polygrafky na koupaliště v Rumburku, kde je čekal sportovní den, který uspořádali učitelé jako dárek ke konci školního roku. Žáci měli na výběr mezi sedmi disciplínami. I když nám počasí moc nepřálo a nemohli jsme být venku, myslím si, že si to všichni užili.

FOTBAL

J. Hejduk

J. Polák

Proč sis vybral fotbal?

J. Polák: Vybral jsem si fotbal, protože ten sport pro mě znamená hodně. Miluju ho.

J. Hejduk: Fotbal jsem si vybral, protože jsem ho hrál od malička, je to nejlepší sport na světě a strašně mě baví. Hrál jsem ho osm let, pak jsem ze zdravotních důvodů přestal. Teď už je to dobré, takže si chodíme s kámošema zakopat.

O. Jasan: Dalo by se říct, že mě to k fotbalu táhlo vždycky, takže tohle byla jasná volba.

Byl jsi rád, že jsme takový den měli a chtěl bys ho každý rok?

J. Polák: Ano, byl jsem rád, že jsme takový den měli a chtěl bych to takhle každý rok.

J. Hejduk: Na tohle jediný jsem se těšil. Ano, chtěl.

O. Jasan: Jasně, že jsem byl rád. Pro každého sportovce je to zpestření a čím více takových dnů bude, tím lépe.

Jak se ti tu líbilo?

J. Polák: Líbilo se mi to a užil jsem si to.

J. Hejduk: Líbilo se mi to dost, škoda jen, že byly jen 2 týmy, ale zahráli jsme si a vyhráli, to je hlavní!

O. Jasan: Bylo to fajn, jen škoda toho počasí.

Jak se ti hrálo s tvými spoluhráči?

J. Polák: S mými spoluhráči se mi hrálo hodně dobře. Jsem rád, že máme ve třídě takové fotbalisty.

J. Hejduk: Spoluhráči super. Hrál jsem proti nim jako malý, takže pohoda. Na těláku jsme si kopali a už jsme se domlouvali, jak budeme hrát a tak. Nemůžu si stěžovat.

O. Jasan: Až na pár ubrečených výjimek, které si asi myslí, že jsou nejlepší, se mi hrálo skvěle.

BOWLING

N. Opltová

M. Kvízová

D. Nožička

Proč sis vybral/a bowling?

N. Opltová: Bowling jsem si vybrala, protože tam šla celá naše dívčí parta ze třídy 2.S.

M. Kvízová: Bowling jsem si vybrala, protože mě baví a hraji ho ráda. Také kvůli mé lenosti po ránu dělat něco náročnějšího.

D. Nožička: Bowling jsem si vybral, protože mě baví a člověk si popovídá s ostatními.

J. Válek: Bowling mě baví.

Byl/a jsi rád/a, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

N. Opltová: Myslím, že jsme si dobře zahráli a velmi se u toho zasmáli.

M. Kvízová: Určitě jsem ráda za každý takový den, je to zpestření školního roku a budu ráda, když se bude opakovat.

D. Nožička: Byl jsem moc rád, že takový den byl a chci ho každý rok. Člověk tu pozná plno lidí.

J. Válek: Ani moc ne, já bych spíše bral školní výlet.

Jak se ti tu líbilo?

N. Opltová: Líbilo se mi to, jen by to asi bylo lepší, kdyby se více vydařilo počasí a víc sportů se přesunulo ven. To však ale nikdo neovlivní.

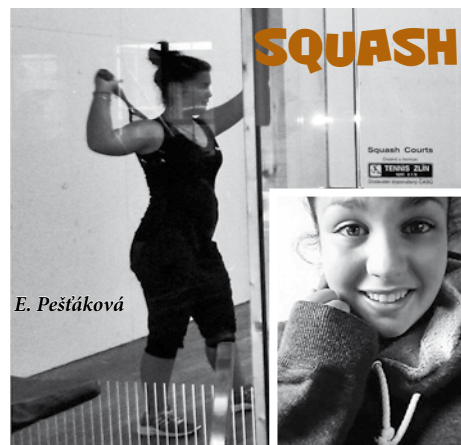
M. Kvízová: Tak jako loni i letos jsem si to užila.

J. Válek: Bylo to pěkné.

D. Nožička: Líbilo se mi to moc. U bowlingu bylo hodně legrace a pohoda.

J. Válek

SQUASH

E. Peštáková

Proč sis vybrala squash?

E. Peštáková: Squash jsem si vybrala, protože ho hraji sedm let a už jsem přes rok kvůli problémům s kolenem nehrála. A tak jsem se těšila, že si zahráji.

Byla jsi ráda, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

E. Peštáková: Nevadilo by mi to každý rok.

Jak se ti tu líbilo?

E. Peštáková: Jo, líbilo se mi to.

BADMINTON

Proč sis vybral/a badminton?

A. Lišková: Vybrala jsem si ho, protože mě baví a hraji ho už několik let.

E. Korolusová: Protože mě baví už od malička, bylo fajn zahrát si s více lidmi.

M. Brož: Prvně jsem chtěl hrát bowling, ale kvůli malému počtu hráčů fotbalu jsem se přidal a šel si s klukama kopnout. Po první polovině jsem se rozhodl, že hrát už nejdů! Tak jsem si vzal pátku a začal si pinkat. Dále se připojil i pan Liščák a pár ostatních lidí, tak jsem zůstal u badmintonu.

A. Lišková

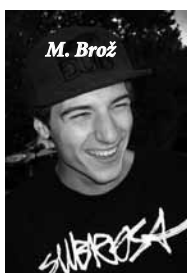

D. Tupec: Badminton jsem si vybral, protože ho mám celkem i rád a hraji ho už delší dobu s přáteli a podobně na zahradě, když je čas a chuť.

Byl/a jsi rád/a, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

A. Lišková: Takový den jsem měla každoročně i na základce, takže by to bylo fajn, kdyby ho každý rok měla i Polygrafka.

E. Korolusová: Docela to bylo dobrý, nemám nic proti tomu, aby se to opakovalo.

M. Brož: Každopádně rád jsem. Mám rád sport a myslím si, že je to super zakončení školního roku. I když pro pár žáků, co jen seděli na tribuně a v hlavě měli jen to, jak přijdou domů a zapnou si hry, to asi nebylo až tak záživné.

D. Tupec: Určitě, sporty jako takové mám rád, je to zpestření posledních dnů školního roku.

Jak se ti tu líbilo?

A. Lišková: Bavilo mě to. Mohla jsem si popovídat s kamarády a bylo to rozhodně lepší, než sedět ve škole.

E. Korolusová: Hrozně moc jsem ráda, že jsem šla na tuhle školu. Baví mě tu skoro vše a oblíbila jsem si tu některé lidi i přesto, že byly konflikty. Těším se na další rok, ještě víc než na tento.

M. Brož: Jak už jsem řekl, užité dopoledne s kamarády! Jen by mohlo přibýt více disciplín.

D. Tupec: Líbilo, ze začátku jsem se do toho zrovna moc nehlásil, jelikož jsem se účastnil poprvé, ale později už jsem se také zapojil jako ostatní.

Proč sis vybral/a přehazku?

T. Kaiprová: Protože to byla poslední volba. Nechtělo se mi ten den nic dělat, ale přehazku jsme hráli na turistáku, tak jsem si ji zahrála i teď.

J. Karfík: Přehazku jsem si vybral, protože mě o to požádali kámoši.

T. Rys: Byla to asi nejlepší možnost.

Byl/a jsi rád/a, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

T. Kaiprová: Ano, byla.

J. Karfík: Byl jsem rád, že jsme sportovní den měli a chtěl bych ho i příští rok.

T. Rys: Baví mě tyhle dny.

Jak se ti tu líbilo?

T. Kaiprová: Já ani nevím, ale na přehazce byla sranda.

J. Karfík: Sportovní den se mi líbil hodně, hlavně ten velký výběr sportů.

T. Rys: Líbilo se mi tam, byla to legrace.

Jak se ti hrálo s tvými spoluhráči?

T. Kaiprová: Kluci, co hráli, mě párkrát trefili omylem míčem a jednou do hlavy, tak z toho měli srandu a já je v tom nechala. Ale pak už mi přišlo, že to dělali schválně.

Proč sis vybral/a stolní tenis?

V. Šálková: Protože mě jako jediný baví z toho, co bylo na výběr.

M. Nespešná: Asi jedině, co mě z toho baví.

J. Jiřík: Protože jsem hledal něco, co mě baví a u čeho bych se nemusel moc zapotit.

Byl/a jsi rád/a, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

V. Šálková: Pro mě to byl poslední sportovní den na této škole, ale myslím si, že by se to mělo dělat stále. Bylo to super.

M. Nespešná: Jasně, je to super.

J. Jiřík: Jsem rád, že se konají tyhle sportovní dny. Každý rok tahle akce je, takže bych nic neměnil.

Jak se ti tu líbilo?

V. Šálková: Tenhle rok to bylo super. Hodně jsme se nasměli a byla legrace.

M. Nespešná: Moc.

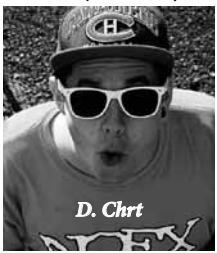
J. Jiřík: Bylo to fajn, ale mohlo by se do toho příště zapojit i něco s bazénem.

Proč sis vybral petanque?

P. Jelínek: Protože jsme letos nechtěli hrát fotbal, tak jsme si vybrali něco línějšího.

D. Chrt: Byl to asi nejmíň namáhavý sport, který byl na výběr. A taky si u něj člověk užije spousty legrace.

R. Petík: Vybral jsem si ho, protože je to úžasná nenamáhavá hra.

Byl/a jsi rád/a, že jsme takový den měli a chtěl/a bys ho každý rok?

P. Jelínek: Jo, sportovní den je fajn, minulá dva roky jsme hráli za naší třídu fotbal, ale letos jsme nějak nedali dohromady tým.

D. Chrt: Určitě ano. Je to takové příjemné zpestření na konec roku.

R. Petík: Jsem rád, že na konci roku máme sportovní den. Je to takové příjemné a hlavně už se neucí.

Jak se ti tu líbilo?

P. Jelínek: Atmosféra jako vždy výborná. Studenti i učitelé byli v pohodě.

My jsme to měli takové volnější, protože jsme byli bez dozoru učitele.

D. Chrt: Bylo to fajn.
R. Petík: Líbilo se mi tam, hlavně ten petanque, když jsme bojovali, jako kdybychom byli někde na olympiádě.

UMÍSTĚNÍ:

Squash:	1. místo	- E. Pešťáková
Bowling:	1. místo	- P. Výboch
	2. místo	- M. Kvízová
	3. místo	- M. Pekárková
Přehazka:	1. místo	- L. Bureš, T. Rys, F. Hránek
	2. místo	- J. Karfík, T. Kaiprová, K. Reisinger
Fotbal:	1. místo	- 2.A - J. Polák, J. Hejduk, L. Lang, F. Kolář, P. Černý
St. tenis:	1. místo	- S. Urbánek
	2. místo	- M. Demeter
	3. místo	- J. Jiřík

Mně osobně se tento den líbil už jen proto, že jsem mohla dělat to, co mě baví, a to fotit. Myslím si, že se díky těmto akcím lidí na Polygrafce sblíží víc a víc. Proto bych takové dny určitě dělala každý rok i vícrát.

Spoluzákům děkuji za spolupráci.

-Flexík-

Jak si vedou naši absolventi

Osudy polygrafáků, co ukončili naši školu, jsou různé. Zajímalo mě, jak si nyní vede náš bývalý žák JAROSLAV ŠIMEK.

Jak se ti teď daří?

Daří se mi asi stejně, jako každému dvaceti-letému klukovi v téhle době. Pořád něco chybí, ale nemůžu říct, že se mi daří špatně, takže můžu říct: zlatá střední cesta.

Jak se ti líbilo na Polygrafce?

Na Polygrafce se mi líbilo, měl jsem dobrou třídu, ve škole byla legrace. Někteří učitelé naší třídu sice neměli rádi, ale to nás od optimismu neodradilo. Ve škole si myslím, že je to dobré, ale už třetím rokem tam nejsem, takže teď už nevím. Za mě fajn škola.

Co ti dala škola do života?

Ve škole jsem se naučil spolupracovat, tudíž se mi lépe zařazovalo do pracovního kolektivu. Jinak samozřejmě komunikaci a stát si za svým názorem. Jinak asi nic jiného.

Sehnal jsi práci v oboru?

Ano, hned po škole jsem začal pracovat jako tiskař, ale teď už v oboru nepracuji.

Vrátil by ses zpátky na střední?

Každý se v určitou chvíli chce vrátit do školních let, ale že bych o tom denně snil, to se říct opravdu nedá. Vzpomínám na tu bezstarostnost velmi rád.

Jaké předměty tě nejvíce bavily?

Nejvíce mě asi bavila všeobecná polygrafie, technologie a matematika s panem učitelem Mackem (Mácou).

Pokračoval jsi poté v dalším studiu?

Po získání v ýučního listu jsem již dále nestudoval a ani to nemám v plánu.

V jakém oboru ses vyučil?

Vyučil jsem se ve tříletém oboru tiskař na polygrafických strojích.

Bavila tě více praxe, nebo teorie?

Bavila mě víc praxe, protože mi škola umožnila odbornou praxi ve firmě STI Rumburk. Ale ani teorie nebyla špatná.

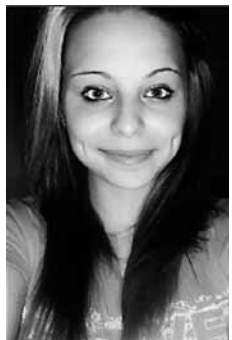
Děkujeme, Jarde, že sis na nás udělal čas a přejeme ti hodně štěstí do života!

-Káta-

ANKETA TENTOKRÁT O POČASÍ

Škola je znovu tady a s ní je zpátky i ten nekonečný kolotoč! Cestou do školy i z ní je venku tma, chladno a neprostupná hustá mlha. Pro mě s depresivním podzimním počasím přichází i nejhorší období roku. A jak působí na vás, polygrafáci?

Jak prožíváš nástup do školy v unaveném a ospalém podzimním počasí?

PAVLA VACKOVÁ, 2.S

Jsem zvyklá ze základky chodit do školy v sychravém počasí, takže mi mlhy nevadí, horší je to s deštěm! Ale jinak, když je perný víkend, bych udělala vše pro to, abych v pondělí do školy nemusela.

VENDULA KRÁLÍKOVÁ, 2.A

Myslím si, že asi nikomu se nechce vstávat do podzimního, sychravého počasí. Mně se osobně mnohem lépe vstává, když mě probouzejí paprsky vycházejícího slunce a veselý zpěv ptáček. A určitě nejsem sama, kdo to má takhle!

ANIČKA LIŠKOVÁ, 2.S

Je to hrozně ospalé počasí! Vůbec se mi nechce vstávat, když vidím, jak je venku. Nejradši bych pak byla hezky zalezlá doma. Bohužel musím chodit do školy, takže nemám na vybranou a nakonec se z postele vždycky nějak dostanu.

LUCKA JEDLIČKOVÁ, 2.S

Prožívám ho velmi špatně!

1. Nechce se mi vstávat!
2. Nemám sílu dojít na autobus.
3. V autobuse spím.

4. Musím vystoupit z autobusu a koukat na otrávené obličejy ostatních studentů.

5. Musím dojít do školy otevřít dveře, skříňku, přezout boty... za normálních okolností tyhle věci dělám s radostí, ale na podzim opravdu ne!

DOMINIK BUDSKÝ, 3.S

Jak vnímám nástup do školy v tomto podzimním počasí? Asi nijak. Ráno do sebe kopnu nějaký ten iontový nápoj a je mi hej, takže na mě únava není znát.

MARKÉTA KOLAŘÍKOVÁ alias Krejčovic, 3.A

Vstávat do školy za tmy je něco hrozného! Člověk by se nejradši ještě zavrtal do teplé a měkké postýlky a na učení zapomněl ve sladkém spánku. Chtělo by to ještě měsíc prázdnin... Nicméně začátek školního roku a podzim k sobě patří, a proto to člověk musí brát tak, jak to je. Ranní mlhy jsou beztak úžasné kouzelné. Krom toho hrozné ranní vstávání mi kompenzuje cesta ze školy, kdy se můžu radovat ze všech krásných barev podzimu.

Všem moc děkuji za úžasné odpovědi. Právě dokončuji svou první anketu v Bezevšeho a jsem vděčná za ochotu dotazovaných. Myslím, že podzim má mnoho podob. Někdo vnímá pouze krásné barvy, které dokáže vymalovat na listech stromů pouze podzim. Druhý zase sychravá mrazivá rána a blátivé cesty. Asi se ale všichni shodneme, že vstávat se nám nebude chtít ani na jaře.

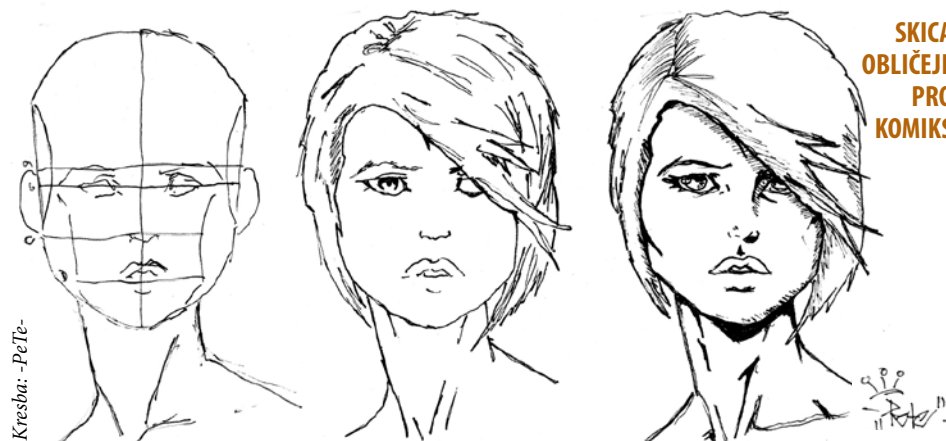
-Danča-

NOČNÍ MŮRA

Jsem vzhůru, nebo stále spím? Toť otázka. Viděl jsem postavy, postavy v černých hávech, připadal jsem si, jako bych umřel a ocitl se v pekle, kde se mě ujalý ony postavy, aby posoudily můj život, aby rozhodly, co si zasloužím, jaký trest, jak vysoký. Byly rozmazané, nemohu se pohnout. Ležím nehybně na posteli a ony nade mnou mají veškerou moc! Jsou to asi soudci, soudci života a smrti a přišli, aby zakončili můj život. Život, který za moc nestál, byl plný hříchů a kacírství. Kdybych se mohl aspoň pohnout, mohl ale pohnout sotva okem, přičemž hledím na ty postavy, nevidím je ani zřetelně. Žádá se mi zalila studeným potem, tak studeným, jako když vás někdo vzbudí pomocí kýble vody a poté vás přes tváře pleskne spínavým hadrem na podlahu. To je můj konec! Začali se pomalu přibližovat, tak pomalu, jako by si chtěli vychutnat moje utrpení, jako by ze mě chtěli vyčíst poslední rozkošnou špetku agonie. Chtěli mě nechat v napětí, kdy to vše skončí. Chtěli, abych si uvědomoval svou bolest, tu bolest, na kterou žádný prášek nezabírá. Pomalu došli až k posteli, měli zahalené obličejy, nebylo možné je spatřit. Připadal jsem si, jako bych byl na oprátce a nade mnou stál kat, který četl rozsudek. Rozsudek smrti. Čekal jsem, co se bude dít. Drželi nějaké knihy, hleděli do nich. Ale jak? Nebylo jim vidět do tváře. Přece nemůžou něco vidět, když nejspíš ani nemají oči. Popadla mě úzkost, šílená úzkost, která mi rvala srdce. Nevěděl jsem, co dělat. Nemohl jsem nic, nemohl jsem se zvednout a odejít, něčemu zabránit, nemohl jsem křičet. Chvillemi jsem nemohl ani dýchat. Srdce mi bušilo rychlostí světla, bušilo tak rychle a silně, že by se to snad ani nedalo změřit. Začali pomalu obcházet mou postel, tohle je konec. Byli čtyři, dva na každé straně. Čekal jsem smrt, smrt a nic jiného. Čekal jsem a doufal, přál si, aby to konečně přišlo, abych konečně zemřel a zbavil se oněch muk, kterým jsem byl vystavován. Bylo to k nevydržení, chtěl jsem zavřít oči a říct tomu všemu: „NE!“ Ale nešlo to, bylo to jako se ocitnout na pranýři, bylo to horší než inkvizice. Vyměnil bych cokoliv za to, abych už netrpěl. Všichni čtyři cosi vytáhli. Lesklo se to, neviděl jsem pořádně, jen rozmazaně, vypadalo to, jako dýky. Panebože, to ne, prosím, jen to ne! Každý z nich to držel v obou rukách. Vypadalo to jako obětování, obětování bohu za nějakým účelem. Jenže tou obětí jsem já! Pomalu zdvihali ruce, bylo mi už jasné, jak tohle skončí. Skončím v rakvi. Jejich ruce se stále zvedaly, zvedaly se do výše, jako kdyby naznačovaly boží zásah, jako by to bůh sám chtěl. Ruce prudce a rychle klesají. Světlo způsobilo záblesk čepelí, čas se zpomalil, abych si mohl vychutnat poslední vteřiny svého života. Jako by to mělo nějak legitimizovat mou vraždu, jako by tam někdo dal to světlo naschvál a chtěl, aby to působilo jako zákrok ze strany dobra. Ne, tohle nebylo dobro, bylo to zlo, zlo v plné své podobě, zlo, které nechťelo být ničím jiným, snad jen ještě větším zlem. Čepel se setkala s kůží, pomalu procházela tkání, živou - mou - tkání, bořila se do hrudní kosti s cílem zabít mě, zabít mě z neznámého důvodu.

„NE, TO NENÍ PRAVDA!“ vyhrkl jsem, seděl jsem na své posteli, zpocený a srdce mi bušilo ostošest. Byl to jen sen, JEN zlý sen. Doufám. Jsem vzhůru, nebo stále spím? Toť otázka, jedno ale vím jistě, myslím - tedy jsem.

J. Klaban, 1.A

Kresba: -PeTe-

TURISTICKÝ KURZ NA KRISTÝNĚ

15. - 20. ČERVEN 2014

Na KRISTÝNU jsme dorazili v neděli odpoledne, vystoupili jsme na nádraží a měli před sebou asi dva kilometry do kempu. Ten, kdo jel autem, to asi měl lehčí, protože se nemusel tahat s taškami. Když jsme došli do kempu, pomalu jsme se tam všichni

scházeli. Než přijeli učitelé, seděli jsme u pláže a čekali do šesti hodin na ně. Jakmile přijeli, šli jsme na nástup, kde nás učitelé oficiálně přivítali a informovali nás o pravidlech chování a průběhu celého našeho pobytu v kempu. Když nám řekli veškeré věci ohledně průběhu turistáku, dostali jsme rozchod, našli jsme si místo, postavili stany, vybalili věci a pak už jsme měli volný večer. Večerka byla v deset hodin.

V pondělí byl budíček v osm hodin, což nebylo moc příjemné po noci plné buzení zimou. Po náročném hrabání z alespoň trochu vyhrátých spacáků jsme šli na nástup. Učitelé nám popřáli dobré ráno, řekli potřebné informace k celému dni a nařídili nám, abychom si šli sbalit věci s sebou. Vyrazili jsme na nádraží v Hrádku nad Nisou, kde jsme nastoupili na vlak do Žitavy. Zde jsme přestoupili

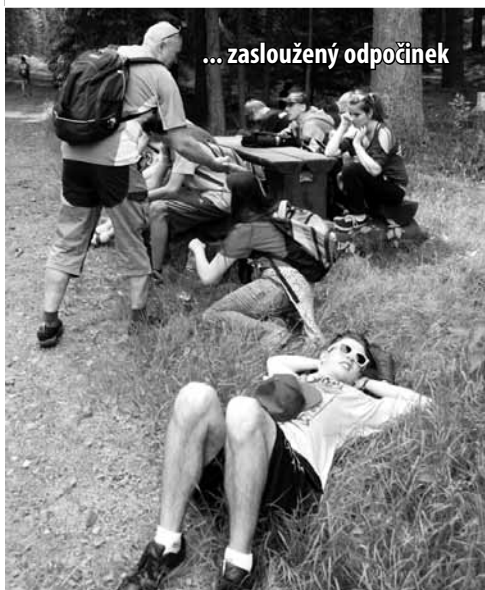
Vláček plný pohody

Každodenní společný nástup

Po náročném výstupu ...

... zasloužený odpočinek

Všem neobyčejně chutnalo

na úzkokolejku, která nás dovezla do Oybinu. V nádherném městečku jsme si prohlédli středověký hrad a klášter. Domů jsme šli pěšky přes Kelchsteine, Töpfer + Töpfer boudu, vyhlídku Böhmische Aussicht a nakonec přes vesničku Hartau zpátky do Hrádku. Vrátili jsme se navečer, navečeřeli se a šli na nástup, kde jsme dostali informace o plánu na další den. Potom už měl každý čas na svojí zábavu do půlnoci, kdy byla stanovená večerka.

Úterní ráno také stálo za to, služba, která byla určená, chodila po kempu a budila všechny kolem osmé hodiny ranní. Když jsme se vyhrabali z vyhrátých spacáků, rozepli stany, tak se na nás vrhla ranní zima. Vylezli jsme ven celé rozespálí a šli na nástup, kde jsme se dozvěděli, že půjdeme pěšky na Českou bránu, potom k Tobiašově borovici a nakonec na hrad Karlsfried. Tak jsme si šli připravit věci na výlet a vyrazili. Večer probíhal stejně jako ten předchozí, akorát byla večerka v deset hodin.

K vidění byla pěkná panoramata

Ve středu ráno byl budíček v půl osmé. Když jsme se vyhrabali ze stanů, šli jsme na nástup, kde nám dali na výběr mezi sportovním dnem nebo výletem. Ti, co si vybrali sportovní den, měli v plánu sporty, jako je přehazovaná, petanque, střelba ze vzduchovky, jízda na kánoji a potápění. Ti druzí, kteří si vybrali túru, vyrazili pěšky do Hrádku podívat se na Grabštejn a nakonec do muzea Dům Trojzemí v Hrádku. Večer byl nástup jako vždy a večerka v jedenáct hodin.

Ve čtvrtek byl stejný plán jako ve středu. Opět bylo na výběr mezi sportovním dnem a výletem. Sportovní den obsahoval to samé, co ve středu, a na výlet se šlo pěšky na Kohoutí vrh, Sedlecký Špičák, Popovu skálu a nakonec Donín. Byl to poslední den, myslím si, že už toho měl každý plné zuby. Přišli jsme do kempu a šli na předposlední nástup, kde se vyhlášovaly body za různé aktivity. Po vyhlášení jsme si udělali společnou fotku, dostali informace k poslední noci a na další den a pak jsme dostali rozchod.

V pátek byl budíček v devět hodin, kdy jsme naposledy museli vylézt do té hrozné zimy rovnou z vyhřáté „postele“. Byl to ale zároveň i náš poslední nástup, kde jsme se rozloučili a dostali rozchod. Všichni si sbalili věci, stany a myslím si, že spokojeně odjeli domů. Po celý turisták jsme měli dobré počasí, někdy svítilo sluníčko a někdy bylo zataženo. Každopádně jsme se vyhnuli dešti i přesto, že měl přijít slejvák. Asi jsme měli štěstí.

A co říci nakonec? Samozřejmě nás během všech túr neminula Uhrova konstanta (zúčastnění vědí). Někdo si užil túry s paními a pány učiteli Bílkovou, Limberskou, Obergrubero-ovou, Stránským a Uhrem, někdo výletů na kole s paní učitelkou Galbavou a panem učitelem Svobodou. Nad vším bděl vedoucí kurzu pan učitel Macek a zdravotník i kuchař v jedné osobě pan ředitel Kubeš. Ale podle mého názoru si turistický kurz každý užil. Je to čas, kdy poznáme své spolužáky a nebo učitele. Je to čas, kdy si s nimi můžeme popovídat jinak než ve škole. Jediné, co bychom vytkly, je samostatné vaření a shánění jídla. Už se těšíme na další turisták a tomu, kdo ještě nebyl, doporučujeme, aby jel.

-Flexík-, -Šmudla-

Kresba: -PeTe-

S KAŽDÝM VYJDU, ALE S TEBOU VYBĚHNU aneb Na co si dát pozor ze strany zaměstnavatelů

Určitě si každý někdy řekne, že by to chtělo nějakou brigádu. Ano, je to skvělá příležitost vydělat si nějakou tu kačku. Ale stalo se vám někdy, že jste své kačky neviděli? Odpracovali jste vše, co jste mohli, ztratili mnoho času, který vám nikdo neproplatil? Já jsem tuto překerní situaci zažil a není zrovna dvakrát příjemná. A proto bych se s vámi rád podělil o pár rad, které by měly pojistit vaši mzdu.

1. Smlouva

- Na dobu určitou
- S obsahem a místem konání práce
- S přesnými daty, údaji, podpisy, případně razítky

Pokud se zaměstnavatel bude vymlouvat, bez smlouvy nedělejte více než tři dny a nebo v lepším případě s prací vůbec nezačínajte.

2. Dobrá známost

Pokud se jedná o člověka, kterého znáte, je riziko ztráty výdělku podstatně nižší než u člověka z inzerátu.

3. Za odvedenou práci platba na ruku

Pokud smlouvu nemáte a děláte takzvaně „per huba“, je dobré si se zaměstnavatelem domluvit vyplácení ihned po provedení práce a nebo v jinak stanovených intervalech, které však nepřesáhnou týden. Pokud s tím zaměstnavatel nebude souhlasit bez udání pádného důvodu, tak od toho „ruce pryč“.

Je těžké si najít opravdu dobrou brigádu, ale všem z vás, kteří se o to pokusí, přeji mnoho štěstí a úspěchů.

-Charlie-

VÝLET DO BRNA

1. den úterý

Tak a je to tady. Budík nám zvoní v půl sedmé ráno. Venku svítí sluníčko a nás tahá z postele. Jsme natěšené do

Brna. Pomalu vstaneme, upravíme se, dobalíme věci a vyrážíme na cestu k autobusové zastávce. Sedmihodinová cesta nám nahání obavy. Už jen ta představa, že budeme muset sedět na místě. Ale přežily jsme to. Já jsem si pustila písničky a sledovala cestu kolem. Mamka si četla knížku a nebo jen odpočívala. V Praze, kde jsme přestoupily na autobus do Brna. To už bylo lepší, protože jsme jely se společností a měly jsme k dispozici občerstvení, filmy nebo poslouchání písniček. Konečně Brno! Celé rozlámané vylézáme z autobusu a bereme si tašky. V Brně na nás čeká mamčin kamarád, který dá naše věci do auta a jde nás provést po městě. Jelikož jsme byly unavené z cesty, vzali jsme to rychle a jeli do paneláku, kde jsme byly ubytované. Večer jsme si došly nakoupit, vybalily a zabavily se televizí.

2. den středa

Máme tu první brněnské ráno, sluníčko nás budí kolem desáté hodiny ranní a my se pomalu probouzíme natěšené na procházky po Brně. Upravíme se, nasnídáme a pomalu vyrážíme do města. Nejtěžší na tom cestování asi bylo vyznat se v jízdnicích řádech trolejbusů a tramvajů. Ale zvládly jsme to. Za celý den jsme se byly podívat na náměstí Svobody, kde byla známá fontána, kte-

rá má kolem dokola napsané verše z básniček, Dominikánské náměstí, Janáčkovo náměstí, Komenského náměstí, Malinovského náměstí, Mariánské náměstí, Mendlovo náměstí, Pálavské náměstí a Zelný trh. Když jsme se vrátily domů, navečeřely jsme se, odpočinuly a šly se podívat na západ slunce a na noční Brno. Byl to nádherný pohled, počasí na západ slunce moc nebylo, ale když už zapadlo a obloha byla tmavá, to město plné světél bylo nádherné. Byla to druhá věc, na kterou jsem se těšila.

3. den čtvrtek

Tak, přichází nám čtvrté ráno plné zatažené oblohy a deště. V takovém počasí jsme se rozhodly, že budeme doma, maximálně se půjdeme navečer podívat na Petrov, když přestane pršet. Došly jsme si nakoupit a odpočívaly při sledování televize. Přišla asi čtvrtá hodina odpolední a počasí se začalo vyjasňovat, tak jsme se oblékly a rychle vyrazily na cestu. Petrov byl taky velice nádherný a z jeho zahrady jsme se mohly opět po-

kochat krásným výhledem na Brno. Když jsme se vrátily zpátky na sídliště, kde jsme bydlely, šly jsme se naposledy podívat na noční Brno a pak domů. Tam jsme se najedly a šly spát.

4. den pátek

A je tu páteční ráno, to, na které se těšíme nejvíce. I když není zrovna nejhezčí počasí, sbalíme si věci s sebou a vycházíme na dnešní procházku po městě, na které jsem se nejvíce těšila a to byla přehrada. Potom byl v plánu Špilberk. Nejdřív nás tedy čeká brněnská přehrada, která je vyhlášena jako ta nejdelší. Celá cesta podél ní vede lesem a nádhernou přírodou, kousek je silnice a pak cestička z písku. Užli jsme třetí kilometr, z mola jsme pozorovaly tábor, který tam tré-

noval na vodním skútru, což byla taky sranda pozorovat. Celá přehrada byla nádherná, samozřejmě nemohly jsme minout hráze. Pomalu se vracíme zpátky na tramvaj, která nás odveze ke Špilberku, ale cestou k němu ještě míjíme baziliku Minor. Když už dojdeme nahoru, procházíme zahradou a jdeme se podívat na hradby, které nám poskytnou taktéž nádherný výhled na Brno. Když si všechno pro-

hlédneme, jedeme naposledy na náměstí Svobody a zpět do bytu, kde si sbalíme věci a zaležeme do postele.

5. den sobota

Přichází poslední brněnské ráno, kdy nás budí budík, abychom si stihly dobalit věci a dojít na autobus. Venku je krásná modrá obloha s vycházejícím sluníčkem a sem tam se objeví mrak. Najíme se, sbalíme si zbytek věcí, usteleme postele, uklidíme zbytek nádobí a nepořádek po bytě a pomalu vycházíme. Poslední jízda trolejbusem po nádherném městě a je na čase se rozloučit. I když se nám tu opravdu moc líbilo, domov je domov.

-Flexík-

JESENÍKY a ruční výroba papíru

V letě jsem byl na rodinné dovolené v Jeseníkách. Byli jsme ubytováni v hotelu Eduard v Bělé pod Pradědem. Navštívili jsme tam mnoho památek: Praděd, Priessnitzovy lázně nebo Dlouhé stráně. Jednou z velkých zajímavostí byla ruční papírna ve Velkých Losinách. Papírna ve Velkých Losinách je nejstarší a jediná v České republice a patří mezi nejstarší v Evropě. Největší rozkvět měly ruční papírny u nás v 16. století. Papírenskou manufakturu dal vybudovat Jan mladší ze Žerotína. Od roku 1987 zde existuje i specializované muzeum papíru a v roce 2001 byla papírna prohlášena za Českou národní kulturní památku. V dnešní době se používá mechanická výroba papíru, která je mnohem rychlejší. Ale i dnes je ruční papírna ve Velkých Losinách velmi využívána, například pro statní listiny nebo cenné zakázky pro různé diplomy, památeční listy apod. Prohlídka byla příjemná a velmi zajímavá. Dozvěděli jsme se o původu papíru z Číny a Japonska a to, že papír je vyráběn z bavlny nebo ze lnu. Zajímavé byly i informace o historii papíren v Čechách a také o historii papírny Velké Losiny. Když jsme se dostali do dílen, nahlédli jsme přímo pod ruce dělníkům.

Prohlídka se mi velice líbila. Hlavně když jsem si vyzkoušel vyrobit papír a poté si ho i odnesl domů. Malá zmínka byla i o pálení čarodějnic na Šumpersku, kdy bylo upáleno několik desítek lidí.

-Alty-

DĚTSTVÍ

Čím jsme starší, tím víc zapomínáme na naše dětství. Dává to smysl. Čas běží a my máme spoustu starostí a problémů, které nás nutí chovat se dospěle. Pomalu přestáváme vidět svět očima dítěte.

Jako malí jsme vše vnímali tak prostě a lehce. Rozlišit dobro od zla jsme dokázali okamžitě. Dnes už je dobro pouze to, co prospěje hlavně nám a na ostatní nekoukáme. Upřímnost a čestnost byly samozřejmostí. Naše fantazie dosahovala až na samý kraj nekonečna. Ach, jak moc mi chybí. Nyní při větě: „Použijte vlastní fantazii!“ obracím oči v sloup. Najednou je náročné být kreativní a mé nápady nezadržitelně mizí kdesi mezi Facebookem a reklamami v televizi.

Když se rozhlednu kolem sebe, vidím spoustu lidí, kteří se bojí svých citů. Lidí, kteří se schovávají za mračící se masku nepřístupnosti a ignorace. Jakoby svoje pocity a nálady zabalili do krabice s nápisem „Tohle se nehodí!“. Možná jsme zapomněli na naši přirozenost a lidskost. Vždyť jako děti jsme plakali, když nás něco tránilo, milovali jsme věrně a celým svým srdcem. Pomáhali jsme nezištně, sobeckost v našem světě prostě neměla místo. Největší síla se skrývala v pouhém objetí a naše sny byly mocnější než jakákoliv zbraň.

Je škoda, že dospíváme. Stydíme se za to dítě, které v nás stále je. Myslim, že by bylo lepší, kdybychom se občas přestali koukat na to, co se má a co musí. Přestat se považovat za ty hrdé dospěláky, kteří si ze sebe neumí udělat legraci a chovají se vždy podle pravidel. Být upřímný, laskavý a vidět svět očima dítěte. Myslim, že to je to největší umění v životě.

-Danča-

DO LIBERCE VLAKEM?

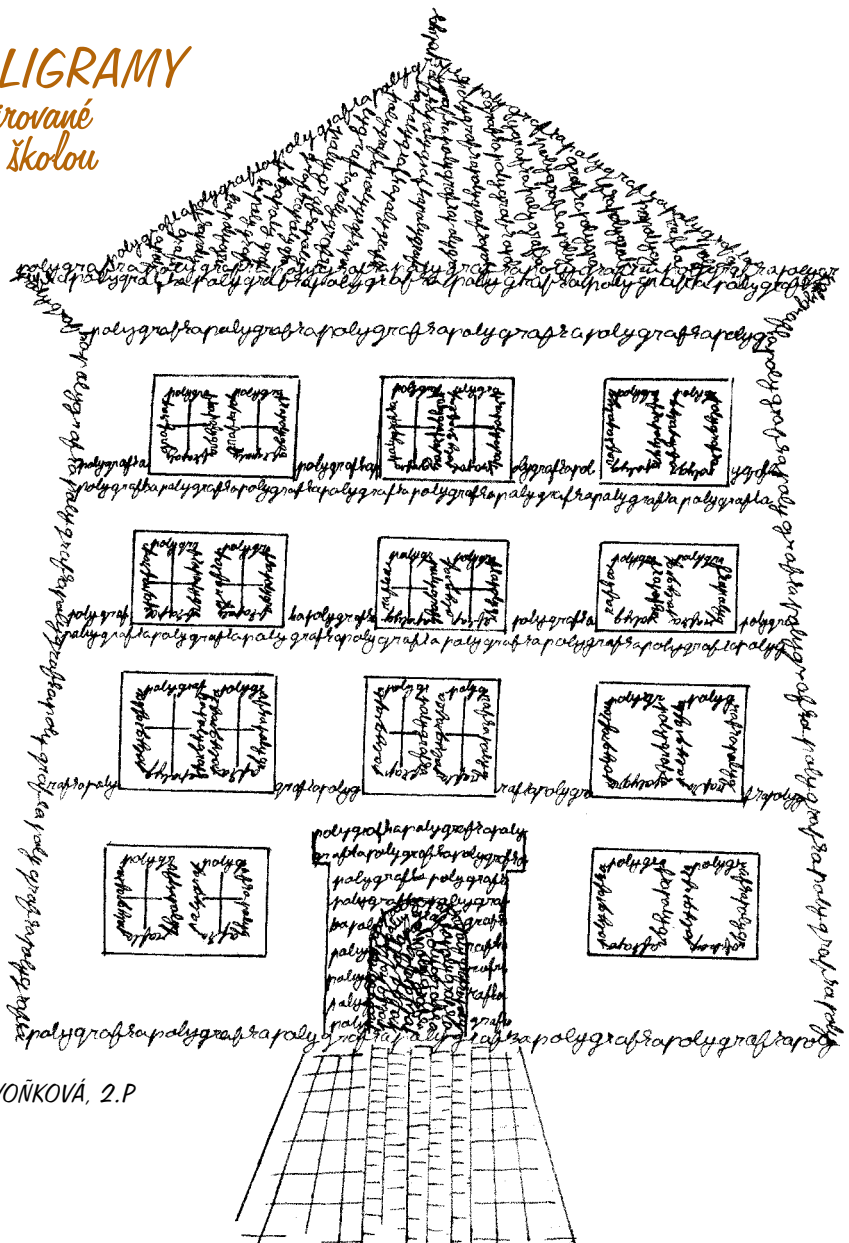
Jako každé léto já a moje nejlepší kamarádka, Kája, jsme se rozhodli, že se vydáme na výlet do Liberce. V Jiříkově už stejně po pár dnech volna nebylo co dělat, tak jsme si řekli že si uděláme hezký den. Byl pátek a my nedočkavě šli co nejdřív spát, aby nám to co nejrychleji uteklo. Zazvonil budík: „Crrrrrr!“ Otevřely jsme oči. Vůbec se nám nechtělo z toho teplíčka. Najednou jsme se povalovaly nějak dlouho, a pak už jsme na naše přípravy měly jen necelou hodinu. Jak všichni dobře víte, nám holkám to trvá opravdu dlouho. Hotovo, měly jsme hezký udělané vlasy, vysoké podpatky, šaty a vydaly se na autobus. Když jsme konečně ve Varnsdorfu nastoupily na vlak, těšily jsme se o to víc, že za pouhou hodinu už tam budeme. Rozjely jsme se a po pár stanicích se ozvala rána. Vlak zastavil. Všichni zděšení, nevěděli, co se děje. A teď si toho lidé všimli, vlak měl srážku s autem a připletlo se do toho i kolo. Pro vlak to nebylo nic velkého, ale auto i kolo moc dobře nedopadly. Hned přijeli hasiči a záchranka. Půl hodiny jsme čekali ve vlaku na pokyny, co bude dál. Nakonec jsme se dozvěděli, že pěšky musíme dojít na další vlakovou stanici. Sesakování v podpatkách a v šatech nebylo zrovna moc super. Když jsme tam už konečně došli, sdělili nám, že pro nás přijede náhradní autobus, a že zdaleka neví, zda

se tam všichni vejdou. Každý měl strach, byli jsme v Německu, nikomu jsme tam nerozuměli. Všichni se mačkali dopředu, aby měli místo v autobusu jisté. Po chvíli čekání konečně přijel a nikdo našťástí nebyl bez místa. Všem se oddychlo. V Žitavě jsme přestoupili na vlak, a pak jsme už s klidem dorazili do Liberce. Zdrželi jsme se o hodinu a půl. Za všechny ty nervy jsme šly s Kájou do KFC. Rozhodně už příště vlakem nepojedeme.

-Nikii-

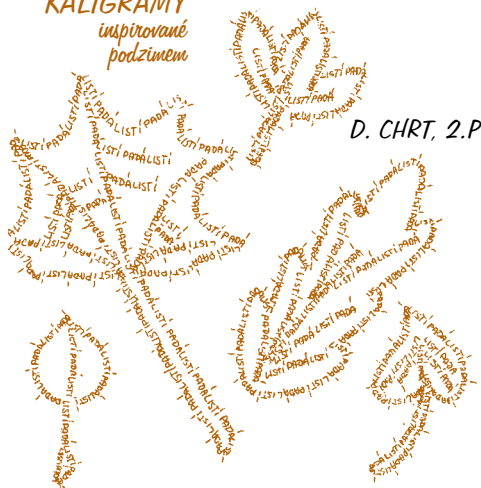

KALIGRAMY inspirované naší školou

M. PIVOŇKOVÁ, 2.P

KALIGRAMY inspirované podzím

D. CHRT, 2.P

TAK TADY JSME, MILÍ ČTENÁŘI!

Ahoj, zdravím čtenáře Bezevšeho, jmenuji se **LUCIE MINAŘÍKOVÁ**, ale z novin mě můžete znát pod přezdívkou Layly. Už třetím rokem píši do těchto novin, a i když mám občas tvůrčí krizi, pořád mě to baví. Básničky, články k zamyšlení, úvahy, to asi nejvíce, ale stejně tak mě baví práce s lidmi, tedy rozhovory a ankety. Když se mi stane něco zajímavého, zvláštního, napíšu o tom většinou povídku s vtipem, ironií a velkou nadsázkou. Ale snažím se dělat i jiné věci, bohužel, raději sázím na osvědčené výtvary. Nesnáším totiž, když je moje práce a snaha vničená, ať je jakkoliv náročná. Myslím, že mé básničky jsou spíše melancholické, než smutné, i když smutné mnohdy mohou působit. Samozřejmě veselé básničky se píší snáz, jen mně připadají trochu kýčovitě. Už jen proto, že když je člověku veselo, nedumá nad tím proč, jen si to užívá. Zatímco, když se vám děje něco významného, pocit nadšení a smutku se prostírájí a vy můžete zachytit jen jedno z toho a zapamatovat si to. Co se týče mých úvah nebo článků k zamyšlení, často slyším, že poprvé vše čtenář nepochopil. Ale to je mým cílem, nutit lidi přemýšlet ať už o vztazích mezi lidmi nebo o zásadních otázkách. Doufám tedy, že nějaké spokojené čtenáře mám a že jich bude přibývat.

-Layly-

Ahoj, moje jméno je **DOMINIK BUDSKÝ**

a do Bezevšeho už nějaký ten pátek píšu pod p r e z d í v k o u -Dom-. Většina studentů z Polygrafky mě určitě zná, neboť blázen na jednom kole nejdě přehlédnout. Mou největší vášní je jednokolka a vůbec všechny různé sporty. Do Bezevšeho se snažím psát nevěšdní sportovní články, prostě o něčem, co tu ještě nebylo, a doufám, že se mi to do budoucna bude dařit!

-Dom-

Ahoj! Jmenuju se **KÁTA JIRCHÁŘOVÁ** a chodím do 2.S. Bydlím ve Varnsdorfu. Miluji muziku a ráda se starám o své čtyřnohé kamarády. Ve volném čase chodím na brigádu a hodně času trávím se svými kamarády, se kterými většinou vyrážíme mimo severní Čechy a poznáváme republiku. Po večerech si ráda přečtu nějakou knížku. Do novin píšu od prvního ročníku a mé příspěvky najdete pod mým jménem. Všem doporučuji se zúčastnit na výrobě novin, je to velká zábava.

-Káta-

Zdravím čtenáře Bezevšeho. Vezmeme to od začátku. Jmenuji se **MARIE KREJČOVÁ**. Na Polygrafku chodím už druhým rokem. Dlouho jsem váhala, zda vstoupit do redakce, nebo ne, protože jsem se bála, že to nezvládnou skloubit se školou. A nakonec jsem tu. Nejraději píšu sportovní rubriku, proto jsem se rozhodla přispívat právě v tomto směru. Nejvíce mě baví zájít na hokej, fotbal atd... A pak o tom psát. Není pro mě nic lepšího. Do Bezevšeho se budu podepisovat jako

-tayler-

Zdravím čtenáře, jmenuji se **MILUŠE PEKÁRKOVÁ** a chodím do 3.S. Zanedlouho mi bude 18 let. Bydlím ve Velkém Šenově. Do časopisu Bezevšeho píši od začátku prvého. Ráda si poslechnu dobrou hudbu všeho druhu, až na dechovku samozřejmě. Volný čas využívám, jak se dá. Trávím ho s rodinou, chodím ven s přáteli, do kina apod. Doufám, že se vám moje články líbí!

-miluš-

Opět se vám musím nějak představit a vůbec nevím, jak začít? Tak snad abych to odstartovala jménem. Jsem **KARLA BRODINOVÁ**, je

mi 17 let a znáte mě pod přezdívkou Šmudla. V redakci jsem už druhým rokem, nejspíš proto, že mě baví psát básničky a reportáže, které si můžete přečíst v každém díle časopisu z minulého roku. Mám ráda procházky a focení v přírodě, západy slunce a krajinu mezi skalami. Kromě focení také ráda čtu, nejraději fantasy a romány. Poslouchám punk, metal a rock a koukám na filmy. Nejvíce svého volného času trávím se svou rodinou, čtyřnohými mazlíčky, zapeřeným ptákem darebákem, šupinatými potvory a s jedním lumpem z daleka (ten je ale jen můj). Snad se vám mé články líbily a zaujmou vás i dál.

-Šmudla-

Ahoj, jmenuji se **DANA KUČEROVÁ**, píšu do Bezevšeho už druhým rokem. Být v redakci radě je někdy náročné, hlavně tedy to ranní vstávání. Ale stojí to za to a jsem ráda, že mám tuto možnost. Popravdě, kdo z vás by nechtěl být čtený celou Polygrafkou?

Je mi šestnáct let a bydlím tady v Rumburku. Ve volném čase nejraději chodím na procházky. Miluji přírodu, zvířata a optimistický přístup k životu. Snad se vám i letos budou mé články líbit, a když ne, tak se vám líbit prostě budou! Všem přeji úžasný školní rok. Doufám že i tento bude plný legrace a skvělých zážitků.

-Danča-

PREZENTACE REDAKTORŮ ČASOPISU BEZEVŠEHO

Ahojtě, jmenuji se **MARKÉTA KOLAŘÍKOVÁ**, ale mnohem radši mám, když mne lidé oslovují Májo. V BZV vystupuji pod přezdívkou Krejčovic, je mi dvacet a působím v našem časopise už pátým rokem. Psaní mne baví a vztah k tištěnému slovu díky mamce buduji už od školkových let. Miluji ten pocit, když pomocí své fantazie a vědomostí o jazyce českém vytvořím v několika větách a slovech například magickou atmosféru polibku nebo mrazivé a bezútesné prostředí kruté a dlouhotrvající zimy. Stejně tak snadno mi jde čtení a řádky se potom přeměňují v právě probíhající film. Mám ráda brouzdání ve spadaném podzimním listí, všechny barvy, očichávání kvetoucích květin, číslo sedm, hraní počítačových her, práci na zahradě, elektronickou hudbu, pozorování lidí při jídle, čtení fantasy knížek a románů, vaření, zkoumání všeho nového, dušenou kukuřici a mrkev (obě zvlášť) a na prvním místě svoji rodinu. Jsem trošku bláznok, ale na první pohled to nikdo nepozná. Doufám, že budete spokojeni s mými příspěvky.

-Krejčovic-

Jmenuji se **TOMÁŠ ALTMAN**, na školu i redakční radu chodím už třetí rokem. Jsem velice spokojen, že jsem si vyzbral tuto školu. Baví mě práce ve Photoshopu a InDesignu. Ve volném čase hraji fotbal, který mě hodně baví. Když nejsem na hřišti, zahraju si FIFU nebo koukám na fotbal v televizi. Také fandím Spartě a můj vzor je Marco Reus. Rád poslouchám hudbu, nemám oblíbený žánr. Moje přezdívka je

-Alty-

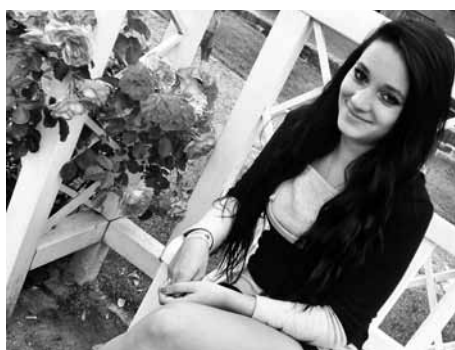
Zdárec, srandy ranec!

Milí čtenáři i vy, co si prohlížíte pouze obrazy, dostali jsme v redakci za úkol představit se. Chtěl jsem tento textík napsat o víkend- hezky v klidu, aby to mělo hlavu a patu a bylo to srozumitelné. Ale lakoval jsem nějaké díly na Felicii a jaksi nebyl čas, tak jsem to teď na poslední chvíli spráskal dohromady. Nuže, pojďme na to! Ještě jednou ahoj. Jmenuji se **OLDŘICH DUDEK** a v redakci našeho časopisu Bezevšeho vystupuji již čtvrtým rokem pod jménem Monty. Prváci, starší žáci, ale i učitelé mě jistě snadno přehlednou. Jsem velice prostý klučik a ve třídě, natož ve škole nijak nevynikám nad ostatními. Co se týče vizuální nebo zvukové stránky, řadím se mezi naprostý standard žáků na škole.

Mezi mé zájmy rozhodně nepatří vtipky, humor, rošťáctví a lumpáctví. Nespím před začátkem vyučování na lavičkách u automatu a určitě se ani neobjevím na humorné fotomontáži v tomto díle časopisu. Vsadím se, že do přečtení tohoto článku o mně jistě většina z vás ani nevěděla. No, jsme u konce článku a co napsat závěrem? Přeji vám hezké počtení u tohoto čísla a také vám dám radu- nevěřte všemu, co říkám.

-Monty-

Ahoj, jmenuji se **LUCIE KRUPIČKOVÁ** a bydlím v Rumburku. Naši redakční radu navštěvuji už druhým rokem a pořád mě to baví. Ráda píšu jakékoliv články a také ráda fotím, to byl důvod proč jsem do našeho školního časopisu šla. Podepisuji se pod přezdívkou Flexík na kterou jsem jednou přišla na začátku prvéku v hodině tiskových technik. Jinak miluji sledování hororů, někdy se kouknu i na komedii nebo seriál. Svůj volný čas trávím se svými nejbližšími a nebo focením. Doufám, že se vám moje články líbí a budou se líbit i dál.

-Flexík-

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Mým úkolem je představit se vám, čtenářům tímto textem, a tak to vezmu zkrátka.

Jmenuji se **ŠIMON POLÁČEK**, bydlím v Krupce, která je od Rumburka poměrně vzdálena, takže přes týden pobývám na internátě.

Rád se věnuji počítačům a všemu, co s nimi souvisí. Také mě baví sport a kreslení.

A právě svými kresbami, které jak doufám se vám budou líbit a třeba se nad nimi i pousmějete, přispívám a jsem tak členem redakční rady BZV.

-Pol-

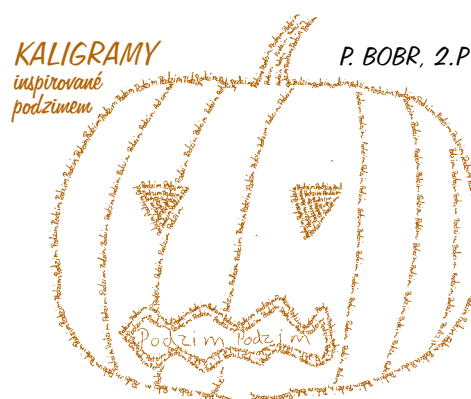

Ahoj čtenáři, pokud dovolíš, ráda bych se ti představila.

Jmenuji se **ADRIANA ŘEHÁČKOVÁ** a jsem ve druhém ročníku naší školy. Do tohoto časopisu budu přinášet jakési vědecké zajímavosti, o kterých by dle mého měla veřejnost vědět. Z toho lze vyvodit, že mezi mé záliby patří především matematika a z malé části kvantová fyzika. Dále si dvakrát týdně zajdu zacvičit do fitness a v minimálním zbytku času dělám běžné činnosti, které si dokážu domyslet každý. Jsem především samotářský, vytrvalý, poměrně asertivní a cílevědomý člověk. To je tak vše, co bych o sobě řekla. Věřím, že se ti bude mé psaní líbit.

Budu se podepisovat jako:

-arigonea-

PREZENTACE REDAKTORŮ ČASOPISU BEZEVŠEHO

Milí čtenáři a čtenářky Bezevšeho, rád bych vám představil své „Já“. Jmenuji se **KAREL REISINGER** alias **CHARLIE**. Myslím si o sobě, že jsem velmi aktivní, zábavný a plný skvělých nápadů, ale ve škole mě takto nejspíš nikdy nepotkáte. Jelikož tam jsem živý jen při přesunu z jedné do další učebny. Je pravdou, že nejraději ležím v pelišku a jen tak si lenoším, ale jinak jsem přátelský, čistotný a nekoušu.

Před šermířským vystoupením, kde jsem ztvárnil roli princezny.

Co se mých koníčků týká, věnuji se historickému a scénickému šermu, počítačům a také nasmím zapomenout na svůj podíl při vývoji PC her, o které se pokoušíme s pár přáteli. Pro Bezevšeho píší již nějakou dobu a práce v redakci mě baví. Je to dobrá zkušenost a navíc se člověk i něco nového dozví. Ono to totiž není jen tak, napsat článek. Nejvíce mě potěší, když někdo za mnou přijde a řekne: „Hele, ten článek co jsi psal, je super.“ To je pro redaktora asi ta nejlepší odměna.

-Charlie-

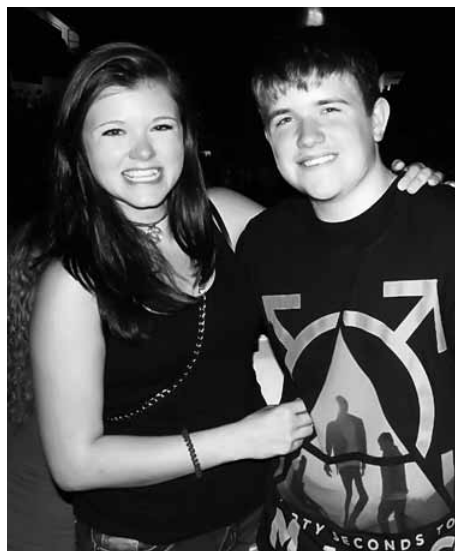
Zdravím, jsem **NIKOLA OPLTOVÁ** a píšou tu pod přezdívkou Nikii. Do časopisu Bezevšeho píšou už třetím rokem, a chci do něj přispívat články až do čtvrtého ročníku. At jsou to recenze, ankety a nebo historiky ze života. Jsem členem dobrovolně a ráda, protože mě to baví. A teď trochu ke mně. Moc koníčků už nemám, většinu svého času trávím s přáteli. Buď na různých akcích, oslavách, jen tak venku a nebo když si vyrazíme někde na výlet. Dříve jsem se dlouho věnovala aerobiku, ale s tím jsem kvůli střední škole skončila. Už delší dobu ráda fotím, vřdycky jsem si přála pořádný fotoaparát, přesněji nějakou zrcadlovku. Jinak mým velkým koníčkem je nakupování, jako u všech slečen v mém věku.

-Nikii-

Ahoj, jmenuji se **MARCELA KVÍZOVÁ** a v časopise jsem teď třetím rokem, píšou pod jménem Maky. Baví mě psát recenze a nejvíce na pohádky, protože pohádky jsou mým oblíbeným filmovým žánrem. Dále mě baví fotit, i když to jsou jen amatérské fotografie, ale do budoucna bych se tomu chtěla více věnovat, stejně jako kreslení. Taky mám ráda sporty, jízdu na kole, plavání a občas si jdu i zaběhat. Co se týče hudby, poslechnu si takřka cokoli, nejlépe na nějakém koncertě nebo festivalu. A to je asi vše, co bych o sobě chtěla říci. Závěrem vám čtenářům přeji pěkné počtení našeho BEZEVŠEHO.

-Maky-

Ahoj, jmenuji se **VÁCLAV KVÍZ** v redakci BEZEVŠEHO začínám a budu psát převážně recenze na videohry a na filmy, hlavně komedie a akční. Budu psát pod jménem Venca. Mým koníčkem je florbal. Nejsem v něm sice zas tak dobrý, ale baví mě. Rybaření mám spíš na uklidnění, ještě pořád se učím hrát na kytaru a poslouchám rád rockovou hudbu. Má oblíbená skupina je Nickelback, také bych o ní rád něco napsal. Doufám, že se vám budou mé recenze a články líbit.

-Venca-

Zdravím, jsem **PETR ADAMEC** a ti starší mě znají pod přezdívkou -PeTe-. Do BEZEVŠEHO jsem vstoupil v minulém školním roce jako „kreslíř“. Mám rád počítačové hry, filmy, knížky. A samozřejmě rád kreslím. Také bych rád psal nějaké recenze na filmy nebo hry. Takže doufám, že se vám moje příspěvky do Bezevšeho budou líbit.

-PeTe-

Nedávno jsem potkala svoji mladší kamarádku. Nastoupila do prvního ročníku na střední školu. Bála se nových spolužáků, učitelů i prostředí. Když nervózně prohodila mezi větami: „A jak se tobě líbilo v prvníku?“ Bez váhání jsem odpověděla, že to bylo úžasné a perfektní. S klidem a úsměvem ve tváři jsem jí tvrdila, že se není čeho bát.

V KŮŽI PRVÁKA

Cestou domů jsem se v myšlenkách vracela do prvního ročníku. Okamžitě se mi vybavily skvělé zážitky s kamarády, turistický kurz a spousta legrace. Ale co ty opravdu první pocity, dojmy a pojmy? Některé první zážitky v novém prostředí nebyly vždy tak perfektní, někdy jsem si jako prvák nevěděla rady i s maličkostmi. Nová škola s většinou z nás udělá nervózní zmatkáře, i když si to nechceme přiznat.

Když nepočítám dny otevřených dveří, mou první vzpomínku na Polygrafce si pamatuji úplně přesně. Čekali jsme zrovna u učebny číslo deset. Byla velká přestávka a nás pouhá hrstka. Bylo sychravé počasí. Smutné, stejně jako moji spolužáci. Koukala jsem z okna ven na šedivou dlažbu. V kapse mi zabrněl mobil. Byla to sms od mé nejlepší kamarádky ze základní školy. V tu chvíli se mi nahruly slzy do očí. Zastesklo se mi a chtěla jsem utéct od střední školy, co nejdál by to šlo.

První pocity z odborného výcviku také nebyly veselé. Klopění a obrátky pro mě byly nepochopitelná věda. Vzpomínám, že se mi po vlídné otázce: „Rozumí tomu všichni?“ zatmělo před očima. Koukala jsem do monitoru, v hlavě jsem měla prázdno a zhostila se mě panika.

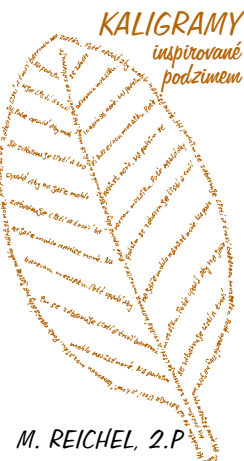
Ve škole to už pro mě nebyl takový šok. Ach ano, šok, pamatuji si i na své první zdolání schodů. Bohužel jsem se musela z učebny číslo sedm vrátit zpět do šatny pro učebnici a následně pro plíče. Ztrátu prvního klíčku od skříňky jsem nesla opravdu těžce. Při pátrání po něm se mi honilo hlavou: určitě to byl nějaký speciální klíček, už nepůjde nahradit nebo: existuje jich jen určitý počet, odlišných ze speciálního kovu! No to bude průšvih!

Nakonec jsem si nechala udělat nový za dvacet korun v železářství.

Když jsem šla koupit poprvé pití do školního automatu, na chodbě zrovna bylo prázdno. Byla jsem připravena jím zatřást, v případě potřeby. Pít se samozřejmě zaseklo. Stačil by už jen malý otřes, ale zhostil se mě strach o křehký automat. A tak jsem za další dvacetikorunu vypila nejdražší Hanáckou kyselku v mém životě.

Takže, ať už je to zapomenutí uživatelského hesla nebo bloudění po škole, tyhle trable zažil snad každý. Myslím, že je naprosto v pořádku být občas nervózní nebo trochu zmatkařit.

-Danča-

M. REICHEL, 2.P

KDYŽ DEN SE SNOUBÍ S TMOU

Když den se snoubí s tmou
a měsíc své stádo stříbrné si shání,
já v srdci dusím touhu svou
odpoutat tělo, mysl - nemám stání.

Mé ruce jsou jak křídla motýlí,
co třepotají ve větru.
Ty barvy jsou tak úžasné
a kapky rosy na mechu.

Mé vzlety a má vyznání,
mé touhy, smutky, zklamání
a hvězdy, měsíc a ta zář!

Vše rozplynulo se mi v snách,
já vyznala se noci,
teď šťve mě jen to buzení - to ráno, to mě děsí.

M. PIVOŇKOVÁ, 2.P

PODZIM

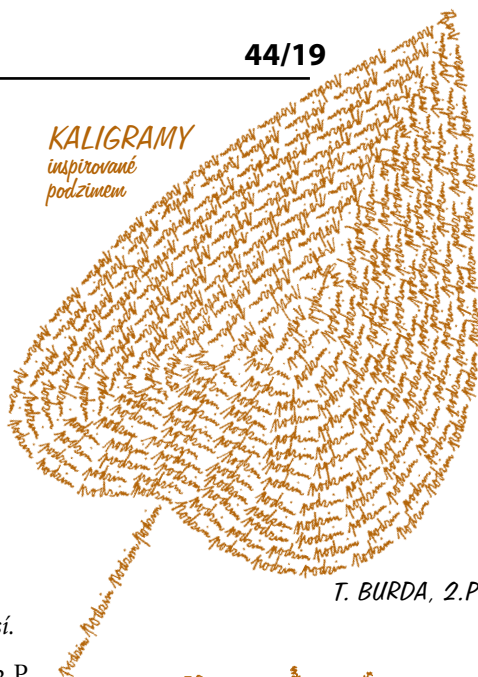
Venku vítr a zima, tíží mne má vina.
Mé tělo do zhouby posílá.
Děšť a mlha.
Mé pocity upadly do prázdna.

Podzim jistě skrývá mnoho krás.
Barevné lesy a přírody poslední nádech.
Duhová mozaika na duši působící jako jemný hlas.
Ta krása člověku zarazí dech.

V dobrém i ve zlém.
Příroda na tělo i duši jemně i těžce působí.
Ve dne i v noci je cítit podzimu nádech.

Dobré i zlé chvíle s sebou podzim přináší,
lidé je lehko i těžko snáší.
Radost i deprese podzim obnáší.

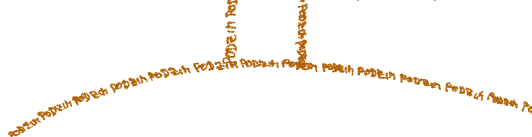
M. RAICHL, 2.P

KALIGRAMY
inspirované
podzimem

T. BURDA, 2.P

KALIGRAMY
inspirované
podzimem

D. HAVLÍK, 2.P

POKUS O SONET

Sedím tu a z okna se dívám –
– zima, chlad a jen vítr mrazivý.
Létu a slunci pozdravení dávám,
je pryč ten obraz prázdnin mámivý.

Když sluníčko krásně hřeje,
horkem vzduch se tetelí.
To se hned zase každý směje
a všichni jsou venku z postelí.

Zima je také nádherná – ledová, mrazivá.
Vločky snášejí se lehce k zemi –
– do závějů bělostného sněhu.

Každé roční období nádhru v sobě ukrývá –
– a to vím, to nezdá se mi,
ale s jistotou to říci mohu.

K. WENISCHOVÁ, 2.S

SONET O LÁSCE

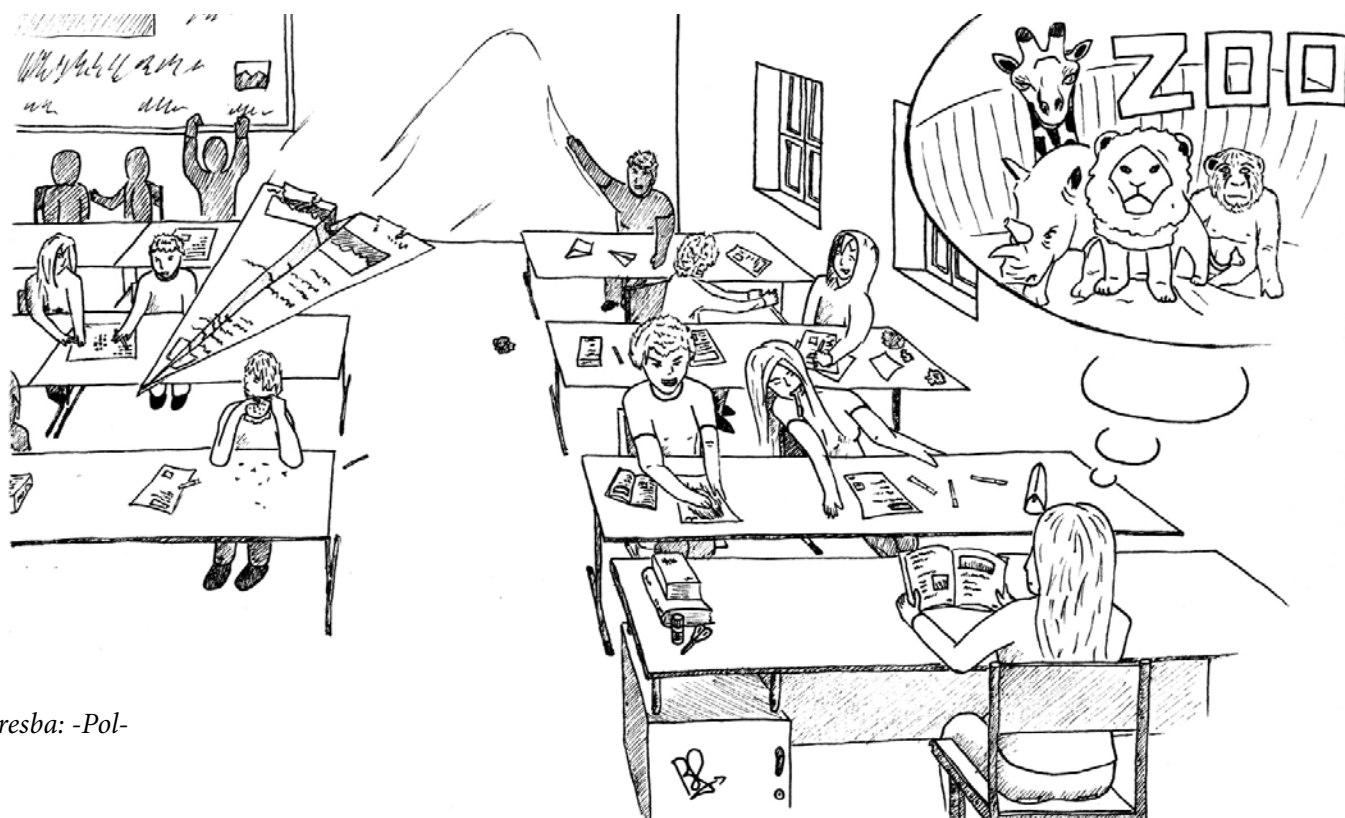
Láska mne sužuje, láska mne trýzní.
Již neznám slova a rytmus těch písní,
co ve dne dávaly mi sílu k žití
a v noci smysl samotnému bytí.

Slzy jsou hořké, já zažívám smutek.
Dovol mi zapomenout, toť dobrý skutek.
Mé srdce puklo již tisíckrát
v nekonečných otázkách: „Máš mě rád?“

Svou láskou já bych naplnila moře.
Miluji celým svým srdcem a něžně,
ty lásku vnímáš cynicky a běžně.

Vzdávám se a nemůžu dál.
I přes to, že lásku mou sis přál,
jen najevo ji dát, příliš jsi se bál.

-DANČA-

Kresba: -Pol-

Mnozí z nás právě teď udělali nebo dělají „řidičák“, a proto jsem se rozhodl napsat článek o autoškolě! Já osobně jsem autoškolu nedávno dokončil a už jezdím po silnicích. Autoškola se mi ale zdála až moc jednoduchá, všichni jsme se báli testů, ale když se na to člověk párkrát podívá, tak musí dát závěrečné zkoušky úplně s přehledem. A to mě přivádí k tématu, že by autoškoly měly přitvrdit. Bylo by dobré zavést povinné chození na teoretické vyučování, víc jízd a nejen po městě, ale i po dálnicích, jízdu ve tmě a nakonec dát řidičák jen na zkoušku. Je to hodně změn a kvůli tomu autoškoly asi hodně zdrazí, což pro nastávající řidiče není dobrá zpráva. Otázkou ovšem je, jestli to v poslanecké sněmovně schválí. Osobně si myslím, že změny v autoškolě jsou potřeba, a i když se to prodraží, z autoškol budou vycházet zkušenější řidiči a nebude tolik banálních nehod. A jak to vnímají naši studenti, kteří udělali, nebo právě dělají autoškolou?

Jak vnímají autoškolou i praxi řidiče naši studenti

PATRIK RULC

Nedávno jsem autoškolou dodělal a myslím si, že změny jsou potřeba, protože mladí řidiči nejvíce bourají v noci a na dálnicích. Osobně jsem na dálnici zavítal až sám s hotovým řidičákem a snad poprvé jsem řadil pátý stupeň.

PETRA

ZĀNKNEROVÁ

Dříve jsem si myslela, jak je jednoduché řídit auto. Říkala jsem si, vždýt o co jde, jen o točení volantem? Když jsem poprvé sedla za volant a následně jela po silnicích, už mi to jako taková legrace nepřišla. Ale já pevně doufám, že závěrečnou zkoušku udělám s klidem a hlavně nejlépe s plným počtem bodů.

ELIŠKA MORAVCOVÁ

Změny v autoškolě asi nebudou od věci, co znám z doslechu, některé autoškoly to hodně flákají! Já dělám autoškolou tady v Rumburku u pana Čičmance a jsem naprosto spokojená a myslím si, že nás připraví naprosto skvěle do běžného provozu.

ROMANA LUKÁŠOVÁ

Chodím do autoškoly ve Šluknově už něco málo přes měsíc a jsem velice spokojena. Myslím si, že to dělají dobře. Mám dvě hodiny týdně teorie a k jízdám jsem se dostala, když jsem u zkušebních testů dosáhla dobrých výsledků. Podle mého názoru by to takhle mělo probíhat všude, kvůli bezpečnosti. Abych řekla pravdu nemyslím si, že vztít čerstvé nezkušené řidiče na dálnici je moc dobrý nápad. Ale jednu jízdu ve tmě bych si v autoškolě zkusit chtěla.

-Dom-

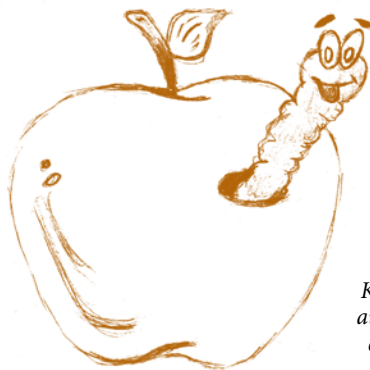
NOVINKY V NEURONECH

Milý čtenáři, jsem ráda, že nyní čteš má slova. Pokud nepřestaneš číst, věřím, že tě téma mých článků zaujme. Pokusím se vysvětlit pár zajímavých věcí z kvantové fyziky a světa kolem nás zábavnou, jednoduchou a vtipnou formou. Nyní se dozvíš, o čem budu hovořit v příštích vydáních.

- Věděl/a jsi, že atom může být zároveň jak v Berlíně, tak v Texasu?
- Věděl/a jsi, že by se celé lidstvo s přehledem vešlo do objemu kostky cukru?
- Chtěl/a bys umět cestovat v čase? Dobrá zpráva, známé fyzikální zákony to nevyklučují!
- Chceš být štíhlejší? Tak cestuj rychle, ale opravdu velmi rychle.
- Nadechni se. Třeba právě teď obsahuje tvůj nádech atom, který vydechla paní Šabatová nebo zesnulý Michael Jackson, věděl/a jsi to?
- Je rychlost světla skutečně nekonečná rychlost „našeho“ vesmíru? Dokážu ti to takovým způsobem, že už nikdy neřekneš nic jiného!

vým způsobem, že už nikdy neřekneš nic jiného!

- Chceš vědět, co jsou to černé díry, červí díry (s červem a jablkem to opravdu nesouvisí), velký třesk, kvantová mechanika, obecná i speciální teorie relativity, Brownův

Kresba:
autorka
článku

pohyb, Heisenbergův princip neurčitosti, gravitace, dilatace času a mnoho dalších?

- Tak čti Novinky v neuronech! -arigonea-

Co se nosilo?

Aneb seriál jak vyrobit kroužkovou zbroj (část druhá)

V minulém čísle Bezevšeho jste se mohli seznámit s prvními kroky výroby kroužkové zbroje a dnes se spolu budeme zabývat dalším postupem. Pokud už umíte splétat kroužky dohromady, tak se pusťme do základních dílů.

Postupem času musíme vyrobit tyto díly:

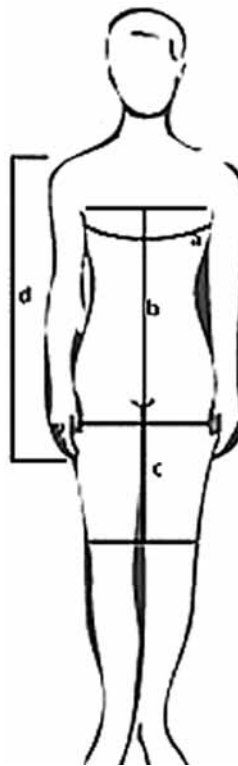
- hrudník
- záda
- rukávy
- stehna

1. Nejprve musíme zjistit, jak má být naše zbroj vlastně velká. Tudiž potřebujeme pár rozměrů.

Rozměry:

- Obvod hrudníku
- Výška od podpaží k rozkroku
- Výška od rozkroku těsně nad kolena
- Délka paže od ramene po konečky prstů
- Obvod paže v oblasti bicepsu

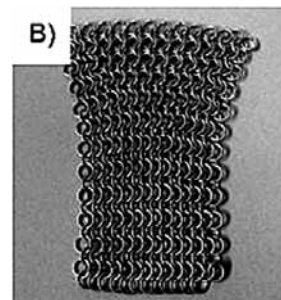
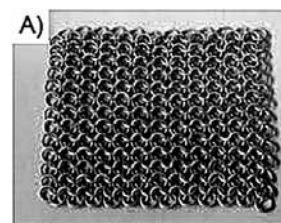
2. Po zjištění rozměrů se můžeme pustit do pletení první části a tou je hrudník.

Hrudník by měl mít rozměry následovně:

- šířka – polovina obvodu hrudníku + 20-25 cm (záleží na tloušťce prošívky)
- výška – od podpaží k rozkroku

3. Další důležitou věcí je směr pletení kroužků. Řádky musí mít svislý směr, a když je zdvihnete, neměly by pnout (A), nýbrž se svést a se mnout k sobě (B).

Stejně tak jako přední část, bude upletena část zadní. Takže bychom jako výsledek měli dostat dva naprosto stejné obdélníky. A pro lepší pochopení mohou doporučit videa na Youtube a nebo webovou stránku www.curiaivtkov.cz.

V dalším díle seriálu se podíváme na problematiku spojování jednotlivých dílů, upletení rukávů a vyplétání klínů.

-Charlie-

KOLO, KTERÉ BOLÍ, ALE BAVÍ

Na naší škole se najde spousta lidí, kteří rádi jezdí na kole, a mezi ně rozhodně patří i MICHAL BROŽ. Ten, ale jezdí na trochu jiném kole než ostatní. A proto mě napadlo se ho zeptat na to, jak to s těmito koly vlastně je. Myslím, že každému je jasné, že to s cyklovýlety nemá nic společného. Osobně mi tento sport připadá velmi zajímavý, ale jako většina lidí se bojím výšek. Cuknu sebou pokaždé, když vidím někoho seskakovat z rampy. Tento sport tedy není pro mě, ale přesto má mou pozornost.

Jak dlouho už jezdíš na kole a jak ses k tomu sportu dostal?

Letos jezdím už čtvrtým rokem. A dostal jsem se k tomu v letech prvního stupně základní školy, kdy můj mladší bratranec dostal BMX kolo a my jezdili za barákem. Dělali jsme si hliněné skoky a řádili. Poté jsem se nějakou náhodou dostal ke skateboardingu, když jsem předtím na kolo úplně zapomněl. A to už jsem začal navštěvovat místní skatepark. Projížděl jsem se po parku a pozoroval kluky, jak jezdí právě na těch malých kolech. Okamžitě mě to zase zaujalo. Tak jsem začal přemlouvávat rodiče, aby mi takové kolo taky pořídili. Nějakou dobu jsem neustále jen prosil a prosil, až povoli-

lili a řekli, že si můžu nějaké vybrat. Ale udělal jsem průšvih a bylo po všem. Až pak po roce jsem se ho přeci dočkal! Bylo to na konci deváté třídy a jezdím doted.

Jaké máš kolo a co bys doporučil začátečníkům? S čím by měli počítat?

Momentálně mám kolo skládané z různých dílů. Co díl, to jiná značka, takže uvedu název pouze rámu. Je to FlyBikes Lago, který navrhoval profi jezdec Kevin Kalkoff. Do začátků bych určitě nedoporučoval jezdit na nějakém kole, co stálo třicet tisíc. Bohatě stačí bazarové nebo kolo za pár tisíc. A každý by měl počítat s tím, že to není levný sport. Žádná součástka nevydrží věčně a výměna kolikrát přijde na víc, než koupě nového kola. A to nepočítám chrániče a helmu, bez kterých je ježdění mnohdy bolestivé.

Kolik času na něm strávíš?

Když je venku přijatelné počasí a nemáme zrovna odpolední praxi, tak denně i šest až sedm hodin, mnohdy i déle.

Kde trénuješ, vyhovuje ti to? A kde bys popřípadě trénovat chtěl?

Jezdím převážně v místním skateparku, ale někdy si s klukama uděláme výlet i po okolních skateparcích, jako je Hrádek n. N., Liberec, Stráž p. Ralskem nebo Varnsdorf. A mou vysněnou lokací je asi WoodWard ve Spojených státech nebo Unit 23 hala v britském Dumbartonu.

Jak se učíš nové věci, jak dlouho ti to trvá?

Nové věci mě buď napadnou nebo je okoukám od ostatních jezdců, ať už pomocí medií nebo od těch, které vídám každý den. Učení nových triků je velmi individuální záležitost. Někdo zvládne za den to, co druhý za měsíc a naopak. Mně osobně trvalo nejdéle naučit se trik tři čtvrtě roku. Jinak v průměru týden nebo i dvacet minut.

Jezdíš a skáčeš z vysokých ramp, jaký k tomu máš přístup?

Už mi ani tak velké nepřijdou, ale stejně k nim přistupuji s respektem. Můžete mít trik na jistotu, ale stačí málo a je z malé chyby velké zranění, díky kterému se na kolo nepostavíte měsíce.

Padáš často, stal ti někdy nějaký větší úraz?

Ano, pravda, padám velmi často, ale nikdy jsem neměl žádné větší zranění. Jen přetřhané vazy v kotníku. Odřené ruce a pomlácené nohy počítat nesmíte.

Jakých soutěží, turnajů, kurzů nebo něčeho podobného ses už zúčastnil?

Zúčastňuji se pravidelně místních závodů pořádaných panem Brabcem. Jinak menších závodů a u příležitosti návštěvy kempu VSA Xtreme camp jsem si úspěšně zajel závod mezi účastníky. Účast na sériích X-Cup ČR (mistrovství ČR) je pro mě docela problém, protože tyto závody trvají mnohdy více dní. Musí se řešit cesta, pobyt a vše okolo, jelikož se konají ve větších městech daleko ode mě. Takže X-Cup snad jindy.

Jaké jsou tvoje zatím největší úspěchy, jaké si dáváš cíle? Máš nějaký vzor?

Úspěchů zatím ještě moc není, jen pár prvních a druhých míst. Ale žádné velké záležitosti. Můj jediný cíl je sehnat si sponzoring, díky kterému bych se v ježdění posouval dále. A mezi mé vzory patří američtí jezdci Stevie Churchill a Mark Webb.

Proč sis vybral zrovna kolo?

Protože je to sport, o kterém jsem už dávno věděl, že mě bude bavit! U žádného jiného jsem nikdy nevydržel moc dlouho. A můžu říct, že jsem měl pravdu a můžu ho všem doporučit, ať si to každý vyzkouší!

A takhle nějak to dopadá, když vás něco opravdu chytne. Každý z nás by měl dělat to, co ho baví, ať je to cokoliv. A možná by to mohlo být právě ježdění na kole.

-Layly-

HOKEJBAL - ZAPOMENUTÝ SPORT

Co je to hokejbal? Je to sport, který je nejpříbuznější lednímu hokeji. Zásadní rozdíl mezi hokejem a hokejbalem je obuv. Na ledě máte brusle a v hokejbale sportovní obuv. Další z rozdílů je ten, že se nehraje s pukem, nýbrž s plastovým míčkem oranžové barvy. Tento sport se hraje na asfaltovém, betonovém či plastovém povrchu.

A jak, že jsem se dostala k hokejbalu já? Inspiroval mě starší bratr, kdysi to hrál, dostal se do juniorů, pak z neznámých důvodů skončil, dosud nevím proč. Mladšího bratra to chytilo taky, teď je zástupce kapitána týmu a hraje v první „lajně“. Já jsem vedoucí mužstva a jsem mu stále na blízku. V týmu mám povinnosti hned několik, starám se o hráče, dělám jim takového kustosy, vedoucího mužstva, maséra a podporu. Ano, to vše stíhám i přesto všechno, že jsem na internátě.

Abych vůbec představila náš klub. Jmenuje se HBC Tygři Mladá Boleslav. O historii nic moc nevím, ale vím, že tu klub funguje už od roku 1990, protože za ně už hrával starší bratr. Letos máme A-tým muže, B-tým muže, starší dorost, mladší dorost, mladší žáky a přípravku. V soutěži jsou přihlášené ale jen A-tým, mladší dorost a mladší žáci.

Z čeho má celý klub radost, je nový plastový povrch, který stál přes půl milionu korun. I když tu je dost na výběr, co dělat, tak se stej-

ně nejraději vracím k mladším žákům. Jsme na sebe zvyklí, jak hráči, tak i trenéři. Po dlouhé době hledání jsme konečně našli pravého trenéra Milana Hradce, který dříve trénoval profesionálně hokej, teď to má jako koníček. Hráči jsou z něj nadšení, mají z něj respekt a zároveň oporu takovou, že za ním můžou přijít s jakýmkoli problémem a bude jim co nejvíce nápomocen. Nesmím opomenout asistenta trenéra Filipa Šimona, který se o hráče také pěkně stará i přesto, že nemusí děti.

Letošní soustředění hodnotím velmi kladně, bylo propracované jak po stránce teorie, tak i praxe. Kluci se i přes náročné tréninky těšili na další a další. Celý realizační tým to moc těšilo, pak se ze soustředění klukům nechtělo, zůstali by klidně ještě týden.

Chtěla jsem vám přiblížit, že i hokejbal je skvělý sport. Nejen hokej, fotbal, florbal je dobrý, ale hokejbal je nejlepší! Podporujte ho! Když miluješ, není co řešit.

-tayler-

Rozhovor s mladou nadějí hokejbalu

Už hodně dlouho přemýšlím, zda-li to mám zveřejnit, nebo ne. Nakonec jsem se rozhodla pro zveřejnění. Jde o mladou naději hokejbalu? Kdo to asi je? Je to jeden z mých bratrů. Je mladší než já, ale má opravdový talent. Připravila jsem si pro něj pár otázek, pro něj někdy až otravných a stále se opakujících.

Čau brácho, v první řadě by ses čtenářům měl představit.

Čau ségra, no jmenuji se Petr, je mi 11 let, moje přezdívka je Krejča a v zápasech i Buldok.

Pověz nám, jak ses dostal k hokejbalu, jak dlouho hraješ a za koho?

Hraju ho už třetí sezónu, dostal jsem se k němu náhodou, přes známou mamky a jejího syna. Taky přes mého bratra, který to kdysi hrával. Momentálně hraju za mladoboleslavský tým HBC TYGŘI MLADÁ BOLESLAV.

Jaký máš vztah s trenéry, spoluhráči a jaká je tvá funkce a povinnost v týmu?

Můj vztah s trenéry je z velké části kladný, každý má občas slabší chvíli. S týmem si rozu-

mím, s někým více a s někým méně. Já jsem zástupce kapitána, což znamená, že na dresu mám A jako asistent. Jedna z povinností je zastoupit kapitána, když není přítomen na tréninku nebo zápase.

Co pro tebe znamená tvůj dres a jaké na něm nosíš číslo?

Můj dres je můj dres, je nedotknutelný, prostě jen můj. Co pro mě znamená? Hodně, na začátku se rozdělovaly dresy a mně byl přidělený tento, nikdy bych neměnil, přináší mi štěstí! Moje číslo je šťastných 8.

Máte nějaký rituál s týmem v kabině a pak na hřišti?

V kabině jsme s trenéry, dávají nám podporu,

nakopnutí do zápasu. Na hřišti máme s kluky u brány pokřik, který křičí nejmladší a nejmenší kluk, shodou okolností brankář. A pak se poplácáme navzájem a snažíme se do toho jít na celých sto procent.

Když vyhrajete nebo prohrajete zápas, tak následuje co?

Výhra znamená děkovačku a v kabině pochvalu, ale zároveň usazení zpět na zem, abychom nebyli na hrušce. Prohra znamená vynadání, většinou je oprávněné, protože jsme hráli jen na padesát procent.

Kolikrát týdně trénuješ? Popiš nám jeden z tréninků.

Tréninky mám v pondělí, ve středu a čtvrtek. Tréninky máme od 17.30 do 18.45 hodin, rozcvička začíná v 17.00 hodin, takže v kabině musíme být kolem 16.45 hodin. Po rozcvičce, následuje přesun do kabiny, kde se převlékneme do výstrojí. Na hřišti nám trenéři vysvětlí, co dnes budeme trénovat. Pak většinou hraje zápas proti sobě, půl týmu a půl týmu. Který tým prohraje, běhá a klikuje. Nakonec si dáme dvakrát okruh kolem hřiště a pak svléknout a domů.

Máš nějakou individuální regeneraci doma, popřípadě kde?

Nejdřív si dám horkou vanu, pak následuje lehká večeře, vypiju hořčičkovou bombu a jdu spát. Někdy, když je volnější trénink, tak si doma ještě zastrílím a pak následuje teprve toto.

Jak vidíš svoji hokejbalovou budoucnost?

Chtěl bych jít dál, pokud to bude možné. Músím na sobě ještě pořádně zapracovat, abych měl možnost se dostat do pražského Kova.

To míříš celkem vysoko, nemyslíš?

Mírím, protože mě to baví a hlavně hraju v „lajně“ s dobrými kluky, takže dokážeme udělat v celku rychlý útok, který je zakončený na osmdesát procent gólem.

Přeji ti hodně úspěchů, gólů v hokejbale. Ať ti to střílí, brácho!

Dík, ségra.

Jen bych k tomu chtěla dodat, že brácha je velký talent, o čemž svědčí i kanadské bodování. Je v něm celkově pátý, pro něj to je velký úspěch. Celá rodina mu fandí, podporuje ho. Jsme na něj pyšní!

-tayler-

Kroužek florbalu a sálové kopané

Letos opět začal fungovat kroužek sportovních her. Hraje se florbal a sálová kopaná. Přijďte každé úterý od 15.00 do 16.30 hodin do haly sportovního areálu SportLife Koupaliště Rumburk. Kroužek je zdarma a přivítáme každého. Tak vezměte triko, trenky a kecky a přijďte zahrát!

Další informace získáte u Mgr. Martina Macka

KAŽDOROČNÍ MÚZOVÁNÍ ve městě Krásná Lípa

Stejně jako každý rok se i letos chystáme na múzování, které se koná v Krásné Lípě ve spolupráci s domem Českosaské Švýcarsko a s dětským domovem. Při této akci děti ukazují svou šikovnost a talent. Soutěže pro děti se pravidelně konají začátkem adventu. Akci sponzoruje nadační fond Albert a my se spolupracovníky pomáháme s organizováním. Děti si zde vyzkouší žonglování, malují, navlékají korálky, vytvářejí ovocné špízy, které si pak za odměnu snědí, bubnují na africké bubny za dohledu cizokrajného bubeníka a mnoho dalšího. Vzhledem k tomu, že v tomto období už bývá obvykle zima, je pro všechny návštěvníky připraveno teplé občerstvení jako například ovocný punč nebo teplý trdelník a pro dospěláky samozřejmě něco ostřejšího... Dovednostní hry se konají na náměstí, v prostorách informačního centra i v dětském domově, kde starší děti bez rodičů pomáhají těm menším. Během múzování jsou k prodeji výrobky dětí i z ostatních dětských domovů. Je také přichystána spousta hudebních či divadelních vystoupení a děti si můžou zkusit vyrobit nejrůznější výrobky. Každoroční akce má dle ohlasů návštěvníků velký úspěch a je moc fajn zorganizovat něco pro ostatní, aby se jim prostě udělala jen radost.

-Káťa-

ŠLUKNOVSKÉ SLAVNOSTI

Tak jsem se po roce zase dočkala. V pátek 27. 6. a v sobotu 28. 6. jsem šla na deváté Šluknovské slavnosti, které se konaly jako každý rok v zámeckém parku. V pátek to začalo v sedm hodin večer představením programu slavností, hned po něm vystoupila zpěvačka Verona a po ní následovala skupina Kabát revival. I když tam byla jen tato dvě vystoupení, hodně lidí se zúčastnilo. V sobotu však byl program už pestřejší. Od deváté hodiny ranní se hrály různé pohádky a nebo vymyšlené hry a probíhaly soutěže pro děti. Vedle zámecké zahrady pro ně byly ještě připraveny různé atrakce, jako například káckáci hrad a nebo řetězák. Samozřejmě nemohly chybět ani stánky s různým jídlem, pitím a nebo maličkostmi, jako

jsou náhrdelníky, řetízky a náramky. V zámeckém parku byla otevřena výstava, na půdě byl vystaven Právek, v druhém patře stavebnice Merkur a lesnická a vojenská expozice. V prvním patře se mohlo nahlédnout do dobových místností a byla tam výstava o Fukovu. V přízemí byla otevřená cukrárna a regionální informační centrum. Program dne zakončila skupina Chinaski, po ní ohnivá show a nakonec ohňostroj, který jako každý rok stál za to. Moc se mi tam líbilo, byl nabitý program, spousta lidí a zábavy. Potkala jsem se s lidmi, které jinak nevidám, a poznala nové. Jediné, co bych asi vytkla, bylo počasí, protože nám každou chvíli poprchávalo a v sobotu večer dokonce ani nepřestalo pršet. Ale ani to lidi neodradilo, schovali se pod deštníky, děti do pláštěnek a bavili se dál. Jsem ráda, že jsem tam byla a rozhodně slavnosti navštívím i příští rok.

-Flexik-

Jak to vidí redaktor?

Když už redaktor něco vidí, tak je to většinou nejzazší termín odevzdání prací. Je to takové to „Udělal to později“, „Zatím to nespěchá.“ A najednou, už dostáváte e-maily, vzkazy na nástěnku, nedej bože máte zalepený celý monitor různými připomínkami. A pod všemi těmi radioaktivně barevnými lístečky je podepsána jedna a ta samá osoba: ŠÉFREDAKTOR. Uzávěrka zítra, nápady nikde, podklady nikde, desátá káva taktéž někde neznámo kde. Za tři

hodiny vstávám. To je velmi příjemná vyhlídka, tedy pokud jste sova. Prokřupnu prsty, začnu datlovat do klávesnice a na prázdném monitoru se začínají rodit první slova a věty. Následně vše mažu, jelikož to není ono, a pokouším se znovu o nějaký ten fajný článek.

Po usilovném přemýšlení jsem beztak vymyslel h... „Omluvte mě, musím si odskočit.“

Po usilovném přemýšlení jsem přeci na něco přišel a během několika následujících minut mám první článek za sebou. Nese název: Co jsem měl k obědu. Tak už mám zítra co přednést. Ještě vycůrat, pomodlit a spát.

-Charlie-

● Ěmeke ● Marek ● Klára

● MEZI

● KONTINENTY

4

Traktor Zetor a „palangi“

Podruhé se ocitáme v hlavním městě Nuku'alofa. Bydlí tu celá třetina národa. A přitom má jen lehce přes třicet tisíc obyvatel. Je to jedno z nejmenších hlavních měst na světě a má svou neobyčejnou pacifickou atmosféru. Také určitě proto, že Tonga nebyla nikdy kolonizovaná a jako jediná v Pacifiku si udržela svoji domorodou vládu. Dokonce se o ní mluví jako o perle Pacifiku a má být nejmalebnějším hlavním městem v Tichomoří. Má svůj neopakovatelný trh uprostřed města a na ten se už moc těšíme, že se pořádně najíme. Jsme ubytováni kus od města, a tak se nejprve vydáváme stopem na obhlídku ostrova. Na jihu je vyhlášené burácivé pobřeží. Největší na světě. Celkem bez problémů se stopem na několik aut dostaneme až do malého městečka. Cestou můžeme další unikát. Palma se třemi hlavami! Na hlavním parkovišti unikáme prodejci soch a suvenýrů, kterého jsme už potkali na tajemném místě u Ha'amongy, kde je velká brána ze tří korálových kamenů (pacifický Stonehenge). Pobřeží je úžasné a vystihli jsme velké vlny a příliv, který to jen znásobuje. Stopem jedeme zase zpět. Místní nás zásobují mangem a vítr nás na korbách příjemně ovívá. Jezdí se tu vlevo. A nestopuje se s palcem nahoru, ale mává se dlaní směřující dolů. Kupujeme meloun. Moc si pochutnáme. Pomalu plánujeme cestu po Austrálii, kam se mi vůbec nechce, když si představím zase tu britskou konzervativní kulturu, ve srovnání s těmi milými lidmi tady. To je opravdu velký kontrast. Plán jet ještě na ostrov Eua vypouštíme. Po zkušenostech s trajektem a letadly raději zůstaneme na hlavním ostrově. Navíc Kláře není dobře. Zranění po kousnutí se hojí dobře, ale má šilný průjem. Musí stále být v blízkosti toalety. A přitom meloun by měl být bezpečný, protože je ve slupce. Já ho měl také a nic, tak to musí být něčím jiným. Klára má tak velký tlak v břiše, že ani velký pavouk, co je na záchodě, jí neodradí a každou chvíli tam musí běžet. Je tu taky plno švábů. A pořádně velkých.

Sice nic nedělají, ale když vám v noci přeběhnou přes obličej, není to nic příjemného! A to si ani neuvědomujeme, že tohle teď budeme mít po celý rok!

Klára odpočívá a já ve městě zařizuji pár věcí. Internet, nákup, peníze. Jdu pěšky a je to asi hodina cesty. Asi v polovině si všimnu u jednoho domu, že tam stojí traktor, který je mi povědomý. Při bližším okouknutí to opravdu je Zetor. Jsem nadšen, že se český traktor dostal tak daleko. Je sice dost zrezivělý, jako většina vozidel tady na Tonze, ale mám z toho radost. Už jsme tak dlouho pryč z domova, že každá taková připomínka je příjemná. Všimne si mě pán, co stojí opodál, a ptá se, co mě tak zaujalo na jeho traktoru. Vysvětlím mu to a on mi vypráví, že ho zdědil po kamarádovi zemědělci, ale že ho nevyužívá a nemá peníze na opravu. On sám se sem přistěhoval z Fidži, ale umí dobře anglicky. Dokonce je na Tonze ještě jeden Zetor. Ten vlastní sám pan král! Byla

to tenkrát společná objednávka. (Když jsme se pak zastavili u pana krále, abychom se ho zeptali, jak mu slouží český traktor, bohužel nebyl doma..., asi zase nějaká státní služební cesta.) Pán mě vezme do města a převezme zajímavými místy. Bere mě i do velké autodílny a tam mě představuje všem mechanikům, že jsem z Československa. Ve městě se rozloučíme. Jdu do bankomatu vybrat peníze. Zkousím, zda mi tu bude fungovat obyčejná karta z České spořitelny. Kupodivu ano. To jsem překvapen. Na trhu seženu u dědy sladoučké malé syté banány. Vyřídím emaily a stopem se vracím za Klá-

rou. Když se proplétám mezi domky, narazím na kluky, co hrajou volejbal. Chvilí je pozorují. Jde jim to dobře, žádné plácání, je to opravdu volejbal. Zvou mě mezi sebe a chtějí si se mnou

zahrát. Říkám, že až zítra, že musím za manželkou. Tak prý jo, jsou tu každý den.

A opravdu, druhý den mě rádi zapojí. Oni se všichni střídají, protože jich je víc, ale na mě jen ukazují ať pořád hraju. Nehrál jsme hodně dlouho, ale ostudu nedělám. Vždy, když odehraju, tleskají a říkají „palangi“. To znamená cizinec. Takže když to zazní i jindy, víme, že je řeč o mně. Kláře už je líp, a tak je tu se mnou. Kluci si s ní povídají a hází na ni očka. Mít tu cizinku, to není každý den!

Jak jsme projeli Austrálii stopem

Ze Sydney nejprve vyrážíme vlakem do Katoomby, kde je známý národní park Blue Mountains. Mělo by být léto v plném proudu. Mělo, ale není. Ačkoliv je australský prosinec znám jako nejteplejší. V noci dokonce musíme mít na sobě vše, co máme, a ještě zalézáme do bivačovacích pytlů, které si vezeme z Nového Zélandu. Spíme převážně ve stanu. Je tu moc draho! Dráž, než jsme mysleli. K tomu jsme ještě utratili peníze navíc za moji vypadlou plombu!!

Všude daleko ...

Než jsme sem dorazili, zjišťovali jsme na internetu i z jiných zdrojů, jak se v Austrálii dá stopovat. Nikde žádné rady, ani tipy. Dokonce snad, že je to nelegální... Stejně se v chladném ránu vydáváme na stopa. Dokonce začíná lehce sněžit! Hned jedno z prvních aut nás bere. Ani se nijak nediví. My jsme za celou dobu

Australské stopování

v Austrálii neviděli jediného stopaře. Navíc často slyšíme zmínku o hrůzostrašném filmu o stopařkách podle skutečné události. Vezmou nás kus cesty. Dál nás bere pošťák, správný chlapík, ale vysadí na úplně blběm místě, kde jezdí auta rychle, vidí nás na poslední chvíli a navíc prší... Za chvíli je tu ale pošťák zpátky, a že jede ještě někam dál, tak nás znovu nabere. Přestává pršet a my stopneme chlapíka v terénu. Vyklube se z něj právník a hned sondujeme, zda je legální stopovat. Říká, že každý australský stát to má maličko jinak, ale rozhodně to prý není nelegální, ať klidně stopujeme dál. Dá

Typická australská značka

nám na sebe vizitku a dobrou radu, že kde není napsáno „soukromý majetek“, tam ať klidně přespáváme a v případě problémů mu máme zavolat. Ještě se s námi vyfotí, aby se mohl pochlubit manželce a chlapům v hospodě, že vezl stopaře z Česka a mizí. Spát jdeme do kempu. Paní majitelka má ale o nás starost. Na noc jsou totiž hlášeny skoro mrazy. Doporučí tedy, že můžeme přespát na zemi v kuchyňce a ještě dodá deky navíc. Seznámíme se v kempu s rodinou a ti nás obdivují, že se nebojíme přejezdu stopem přes celou centrální australskou poušť a zdůrazňují, hlavně ať máme stále dost vody! Ráno už jsme zase na stopu. Bere nás nějaký novinář. Už není taková zima. Na výpadovce v malém městečku stopneme kamion. V něm černoch ze Zambie. Jmenuje se Chanda. Umí dobře anglicky a pochytil od místních slovíčko „mate“, které tady používají všichni skoro za

každou větou. Znamená to něco jako „kámo“ nebo možná i „vole“. My jsme pak Australanům začali říkat „mejťáci“. Protože podle toho jsme je poznali i ve světě. Chanda je komunikativní a vysvětluje, že právě nejedeme na benzín ani naftu, ale na močovinu. Je to úplně novinka a jejich firma to testuje. S ochotou přehrává naše CD s aboriginskou hudbou, která jsme pořídili v Sydney, a dokonce si to pouští víckrát za sebou. Uděláme s ním stopařský rekord. Jedeme s ním celý den a noc a veze nás přes tisíc kilometrů, až do města Adelaide. Ani jsme v té chvíli netušili, že všechny hlavní stopařské rekordy máme před sebou jen v blízké budoucnosti. Už během jízdy s Chandou se přesouváme na západ a dost výrazně se otepluje. Od této chvíle jsme až na výjimky skoro po celý následující rok jen a jen v teple a v tropech. Poprvé taky zakoušíme pohostinnost kamionáků, když nám Chanda vaří a dává zásoby vody a jídla na další cestu. Vysadí nás u velké pumpky pro kamiony. Je brzy ráno. Chvilí klímáme. S rozbřeskem se ptáme, jestli někdo nejede naším směrem do pouště a do Severního teritoria. Neúspěšně. Vyrážíme tedy na výpadovku a pořádně se v horku projdeme.

Aut jezdí plno, ale všichni dělají, že nás nevidí. Bolí nás levačka z toho, jak pořád máváme na auta. Nakonec nás po pár hodinách vezme pán, co dřív taky stopoval. Vysadí nás ale na tak špatném místě, že jsme trochu v pasti. Totiž on říká, že tudy jezdí autobus, ale jak zjišťujeme, ten musí být předem telefonicky domluven, jinak sem nezajíždí. Navíc jezdí jen jeden za den a ten dnešní už odjel. Telefonní budka je jen na kartu a tu mi nemáme. Na benzince vedle karty nemají a telefon jim nefunguje. Jednoduše, vše směřuje k tomu, že jdeme zase na stopa. Máme ale štěstí, bere nás nějaký mladý surfař a obdivuje náš plán.

Jsme v malém městečku a podaří se nám stopnout road train - silniční vlak. To jsou kamiony až se třemi přívěsy a tudíž vypadají jako vlak. Je to kamion s čumákem, takže supr zážitek. Řidič je typický kamionák a něco pořád mele, moc mu nerozumíme. Jsme ale rádi, že nás veze. Blížíme se směrem do centrální Austrálie. Začíná polopoušť, sucho a vedro. Taky plno much. Kolem skáčou klokani, občas přeběhne pštros. Tady je jednoduchá orientace, jen jedna hlavní silnice vede napříč z jihu na sever a tu právě nejvíc křížují tyhle kamiony. Celé je to dlouhé 4500km!

Po pár hodinách nás vysadí na velké křižovatce s benzínkou. Ještě předtím pro nás ale přes vysílačku shání návazný spoj s nějakým jeho kolegou. Bohužel, nikdo zrovna nejede. Ptáme se tedy kolem, jeden, že nás vezme, ale až za chvíli, že má pauzu. Podezřele rychle ji zkrátí a jedem. Nic moc neříká a až postupně se z něj vyklube prima chlapík a obdivuje nás, že jsme se ho přišli napřímo zeptat. Proto nás taky vzal, on by se prý nikdy takhle neodvážil zeptat. Přidává dokonce k dobrou přírodu, že kdysi vezl německý mladý pár a ta dívka se ho zeptala, jestli by si mohla zkusit řídit kamion s čumákem. Ocenil její odvážnost a přímoust a půjčil jí ho. Přestože věděl, že se mohl dostat do problémů, tak chtěl vyhovět. Její kluk si to natočil na kameru a všichni byli spokojeni. Veze nás zase pořádný kus cesty a pak uhybá z hlavní. Den se chýlí ke konci a tak zůstaneme v blízkém „roadhouse“, což je takové seskupení benzínky s krámkem, hotýlku, kempu, který je někdy zdarma, a dalších pár domků. Takovými roadhousey je posetá Austrálie. Naberete tam nejen benzín, ale hlavně vodu. Pro řidiče mívají i kafe zdarma. Postavíme stan na malém kousku trávy a uvaříme na vařiči něco na zub. Všude plno much a vedro. Kvůli hadům a škorpiónům máme stan zapnutý, a tak se tam pořádně vaříme. Je to spíš stan do hor, než do pouště. Ušnout se dá až tak kolem jedenácté, když začíná trochu klesat teplota. Ráno, hned co vyleze sluníčko přes horizont, začne okamžitě vedro!! Musíme vylézt ven a začít fungovat, přesto, že bychom si ještě pospali. Po nějaké době stopneme malý autobus, co zaváží zlaté doly a věznicí v jejich blízkosti. Alespoň nás odvezl na roadhouse. Tam pak stopujeme a v šilném vedru, kdy i ve stínu je 45°C, se nám moc nedaří. Aut jezdí hodně poskrovnou, v průměru tak jedno – dvě za hodinu. Jsou slyšet z velké dálky a vidět taky. Je to tu samá

Road train - silniční vlak

rovina. A i když se doslova stavím na hlavu, tak se nám nedaří. Mimo kamionů tu ještě jezdí takové divné pick-upy, které mají místo korby jen jakousi desku, a tak to není bezpečné pro případné další cestující.

Nakonec se zase ptáme u benzínky. Bere nás pán, co je z vedlejší vesničky. Takže s ním jedeme asi sto milimetrů a ještě nás pozve na pivo. Zůstáváme u roadhousu s kempem a ptáme se řidičů. Den se chýlí ke konci. Až jedna německá paní na náš dotaz říká, že nás klidně vezme, ale že jedou až ráno. Tak jo, noc strávíme v kempu. Ráno nás opravdu berou, ještě s ní totiž jede dcera. Znovu pokoříme hranici tisíc km a jsme ve městě Alice Springs. Tam strávíme pár dní a půjčujeme si napůl s německým párem auto. Jsou to důchodci z bývalého Karl-Marx-Stadtu a znají dokonce Rumburk. Pro nás by to bylo moc drahé půjčit si auto sami a pro ně taky. Půjčujeme si jej na čtyři dny. Teď jsme si však zvykli na svoji volnost a cestovat s někým jiným, kdo má jiné představy, je dost těžké a ještě se jedná o důchodce. Z toho by byla samostatná příhoda. Jisté je, že Walter, jak se pán jmenoval, o naši posádce tvrdil, že jsme „gutes team“, tak jsme mu to nevyvraceli. My bychom ale nic takového říct nemohli. Jsme rádi, že si pak každý jdeme po svém.

V Alice Springs se poprvé setkáváme s Aboriginci, původními obyvateli, které bílí úplně ze společnosti vyloučili tím, že je vůbec nepovažovali, a někteří dodnes nepovažují, za lidi. Vzali jim půdu a práva, znesvětili jejich posvátná místa a problémy se táhnou doteď. A stále se přehlíží. Při pohledu na posedávající, opilé a občas i agresivní domorodce je nám trochu úzko. Je nám jich líto, protože za tu situaci rozhodně nemůžou jen oni sami!

Stopem pokračujeme dál na sever. Náš cíl je Darwin, odkud máme letenku do Indonésie. Zastavuje cesták s mladým francouzským párem. S nimi trháme další record. Jednak párkrát musíme opravovat motor, jednak pouští přes notebook od nás půjčenou českou a slovenskou hudbu a jednak s nimi i přespíme na společném tábořišti a ráno zase společně pokračujeme. Druhý den nás zase nechají na pospas australské poušti, dostaneme nezbytnou zásobu vody a zkusíme zase naše štěstí. Ten den se posuneme už „jen“ asi dvě stě kilometrů k roadhousu, kde si dáme po dlouhé době pivo (foster), protože podle našich tradic u nás doma ten den chodí Mikuláš. Tak abychom to trochu na dálku oslavili. Koupili jsme si i čokoládu, ale ta se úplně rozehrála! Přespíme tam. S místními se skamarádíme a obdivujeme ob-

rovskou sbírku kšiltovek, co tu má majitel. Ta místní hospoda nám hodně připomíná tu, do které přišel „Krokodýl Dundee“. Třeba to byla fakt tahle. Ani nás nenapadlo, že druhý den tam budeme s místními sedet znova. Celý den jsme totiž nic nestopli a to i přesto, že se za nás pan majitel u lidí, co obsluhoval v krámku, přimlouval. Je tu neskutečně vedro a plno much. Ty si s oblibou sedají do uší, očí, nosu a pusy. Tak se vlastně celý den jen oháníme rukama kolem sebe, až nás pak bolí svaly. Aut jezdí tak žalostně málo, že se soustředíme jen na ptaní se těch, co se staví v roadhousu. Ale i jejich frekvence dost poklesla. Jsme uprostřed pouště, tak co bychom čekali? Máme alespoň čas si dopsat deník a trochu plánovat další cestu. Navečer nám pan majitel dá grátis hranolky, tak máme změnu ve stravě. Australani nejezdí skoro nic jiného a není divu, že se pomalu dostávají na přední příčku v obezitě!

Druhý den, až v pozdním odpoledni, se nás zželel jednomu kamionákovu, když mu vysvětluju, že tu čekáme už dva dny, a bere nás až do Darwinu. Je to asi 1200 km a tím lámeme další rekord, co se týká vzdálenosti. Musí tam být ráno do devíti, a tak jedeme skoro celou noc. Tmou podél silnic to celkem valí. Jediné, co upoutává naši pozornost, jsou ohně zapálené po obou stranách. Aboriginci vypalují starou vegetaci, a tak dávají prosor pro novou. S těmi ohni podél silnic a s hudbou v kamionu to má vše takovou magickou atmosféru. Neopakovatelnou a nepopsatelnou. Náš řidič má dvě krize. Jednou si pospí asi hodinu. My čekáme venku a klimbáme, ať si může odpočinout. Podruhé zastaví na déle. Dokonce stavíme stan, potomě, s celovkami. Usneme únavou a probudí nás až nastartovaný motor, což je znamení, že zase pofrčíme dál. Sbalíme a kolem osmé jsme v Darwinu!

Zvládli jsem to, prostopovali jsme australskou poušť. Dohromady za devět dní. Teď už jsme v tropickém pásmu bujné vegetace a vlhka. Máme ještě pár dní, a tak využíváme speciální nabídky a podruhé půjčujeme auto. Tentokrát mnohem levněji. Projedeme dva národní parky a navštívíme aboriginský festival. Tentokrát jsme opravdu „gutes team“. Náhodou potkáváme český pár, a tak společně cestujeme pár dní. Oni jsou tu už rok, a tak radí zajímavá místa. Mimo jiné nás posílají do vesničky, kde je Karlštejn! Nemůžeme tomu vě-

řit, ale opravdu tam je! Není sice tak velký, jako ten náš, ale je to věrná kopie, co tu postavili Češi, kteří sem emigrovali, pro vzpomínku na rodnou zemi. Po víc jako roce na cestách s dojetím myslíme na domov... **ĚMK** ©

Rozhovor s WWS

Ráda bych vás seznámila s Rumburskou punkovou kapelou Wrata Wot Stodoli (WWS), kterou založili moji bratrance Petr (Pjotr) a Honza (Honzor) Richterovi s kamarádem Pavlem Řezníčkem. Kdy a za jakých okolností se dovíte v našem rozhovoru.

Jak jste přišli na ten nápad založit kapelu?

Všichni zakládající členové kapely měli rádi punk, rock, grunge, a tak bylo nasnadě založit kapelu. Pravda je, že pouze Pjotr studoval konzervatoř a hudbě z teoretického hlediska rozuměl. Nicméně i ostatní členové se hudbě brzy a dobře přiučili a všichni hrají dodnes.

Jak je to dlouho od založení?

V příštím roce budeme slavit desáté výročí od založení kapely. Chystáme velký mejdan.

Vaše kapela má jednu zvláštnost mezi nástroji, jakou?

Přestože hrajeme rockovou hudbu vycházející z punku a grunge, používáme pro pestrost zvuku fagot. V posledních letech se snažíme zapojit i další nástroje jako šalmaj, harmoniku nebo housle.

Kdy, kde a s jakým úspěchem jste poprvé vystupovali?

První naše vystoupení, které se dá považovat za úspěšné, proběhlo ve Varnsdorfu v klubu Rozkrok. Je to už před osmi lety. Tenkrát

jsme hráli jen ve třech a fagot jsme používali jen okrajově.

Jak často máte koncerty?

V posledních letech máme kolem čtyřiceti koncertů ročně.

Jakých největších úspěchů jste dosáhli?

Za největší úspěchy považujeme koncerty, na kterých jsme si mohli zahrát po boku nám blízkých kapel, jako jsou například Vypsaná fixa, Totální nasazení nebo Znouzecnost. Rádi na to vzpomínáme. Za úspěch by se dalo považovat i umístění v soutěži Česko-Slovensko má talent, kde jsme se z asi 5000 soutěžících umístili v nejlepší desíce.

V jakém složení hrajete nyní?

Naší kapelou prošla celá řada hudebníků. Základní trojice, která kapelu založila, se však nezměnila - Pjotr: zpěv, fagot, Honzor: kytara, zpěv a Pája: bicí. Kapelu doplňuje již třetím rokem basák Coura.

Jakými jinými změnami jste prošli?

V kapele se událo mnoho změn, ať už se jednalo o personální složení nebo o to, co hrajeme. Písničky, které hrajeme dnes, jsou samozřejmě úplně jiné než ty, které jsme hráli před lety. Zpočátku jsme hráli především punk rock, nyní směřujeme trochu melancholičtěji, přesto stále rokenrolovou cestou.

Děkuji, kluci, za rozhovor a těším se, až si vás opět poslechnu naživo.

Tuto kapelu najdete na stránkách wwskapela.cz nebo bandzone.cz/wwskapela a doufám, že se vám budou líbit tak, jako mně.

-šmudla-

MOMENT

*Někdy mám slzy v očích,
když si na tebe vzpomenu.
Někdy se zas jen tak zlehka usměju.
Někdy to trvá jen vteřinu,
jindy vzpomínám i hodinu.
Snažím se vybavit určitý moment,
přeju si, aby trval až doteď.*

*A připadá mi,
jako by mi srdce putovalo po celém těle
a nedokázalo zůstat na jednom místě.
Občas mám pocit,
jako by si pauzu daly plíce.*

*Ztrácím dech, omdlívám,
ale většinou mě z toho vytrhne tvůj hlas.
Zastaví se čas.*

A vše se zklidní.

*Jako bych přestávala slyšet,
protože nic okolo nevnímám.
Jako bys mě svým pohledem zmrazil,
hypnotizoval.*

*A já se z toho nechtěla probat,
nechtěla jsem uhnout pohledem.
Nechtěla jsem prchat.*

*Chtěla jsem zůstat v tranzu,
být jako pod vlivem,
přilepená k tobě lepidlem.*

-LAYLY-

HŘEJIVÁ

*Pátek se blíží milovými kroky
a já už se netřesu vzteky.
Všechna zlost mne už přešla,
láska do srdce mi vešla.
Třesu se očekáváním a radostí,
co prožijem o víkendu za dobrodružství?
Plány neplány, vždy je vše skvělé,
protože s tebou mne láska hřeje.
Zapomínám na svá trápení
a nahradí je pocit blažený.
Hrnem se do skvělých zítřků,
nelámám si hlavy z drobných křížků.
Chtěla bych ti ukázat,
jak moc ráda tě mám.
Vzdušné zámky silou vůle budovat,
vždyť tohle je láska jako trám.
Verše ze srdce píšu,
snad uvědomíš si tu tíhu.
Tíhu a zároveň lehkost,
když nakloním tobě svou věrnost.
Modlím se za každý radostný den,
kterým spolu ruku v ruce jdeme.
Slunce nám na cestu svítí
a my se vydáme napospas věčnému životu.*

-KREJČOVIC-

Začátek prázdnin a koncert kapely

THIRTY SECONDS TO MARS

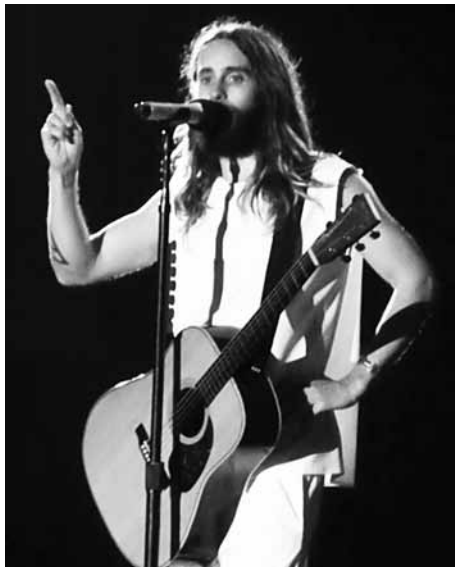
Prázdniny mi začaly 30. června v Praze, kde se ten den v Tipsport aréně konal koncert známé rockové kapely Thirty Seconds to Mars. Vlastně to byl můj první velký koncert, který jsem navštívila (když nepočítám Kabáty v Teplících), a tak jsem hořela nedočkavostí.

Hala Tipsport arény byla doslova nacpaná k prasknutí, bylo půl osmé a zatím hrála nějaká (pro mě neznámá) předkapela. Naším hlavním úkolem bylo najít nějaká místa, ze kterých aspoň něco uvidíme. Úkol splněn! Z lavičky, na kterou jsme se pracně vyšplhali, jsme měli krásný výhled.

Ve tři čtvrtě na devět jsme se konečně dočkali a frontman skupiny Jared Leto vběhl na pódium v kostýmu Ježíše. Po dlouhém čekání se napjatá atmosféra uvolnila a lidi začali jásat, tleskat, křičet a skákat, až jsem se bála o lavičku pod námi. Celý koncert jsem si užívala plnými douškami a vůbec jsem nevnímala, jak čas letí. Nad hlavou mi přelétávaly obří balónky putující po rukou nadšených fanoušků. Světelné efekty blikaly sem a tam a malé blyskavé konfety poletovaly všude kolem. Nejvíce šťastná jsem byla, když za-

hráli mou oblíbenou písničku This is War. Byl to opravdu nezapomenutelný zážitek a pokud zase zavítají do Čech, rozhodně si koupím lístek.

-Maky-

Je rok 2014 a do kin dorazil, troufám si říct, očekávaný film z Marvel universa. A tím filmem je pokračování dalšího dílu X-Men, který tentokrát nese název Days of Future Past („Budoucí minulost“). První pozitivní zprávou pro všechny fanoušky je určitě to, že film si vzal pod svoje křídla Bryan Singer, který režíroval původní (první dva díly) filmy X-Men. Takže můžeme čekat velký letní blockbuster s vynikajícím příběhem, divákům známé, ale i zcela nové postavy, prolínání časových období, výborné efekty a spoustu dalšího.

Příběh se, už jen podle názvu, odehrává mezi budoucností, kde zmutovaným hrdinům X-Men hrozí definitivní zánik. A jediná možnost, jak tomu zabránit, je změnit minulost. No, v tu chvíli dostává prostor náš starý známý Wolverine, který se jako jediný může dostat díky schopností regenerace a doslova se dá říct „nestár-

nutí“ do minulosti a změnit budoucnost. Nic složitého, že? Opak je pravdou.

Je to šilenný úkol, vrátit se v čase a zabránit zkáze. Wolverine se tedy díky Rogue a profesorovi dostává zpátky do minulosti (za události z First Class), ve které se bude většina filmu odehrávat. Ještě před tím, než ho Rogue pošle zpátky do minulosti, mu profesor Xavier sdělí, že musí najít jeho samého a také Magneta. Přesvědčit je, že je z budoucnosti, a varovat je, co se blíží. Protože po událostech z First Class se lidstvo dozvědělo o mutantech. Tohle není sám o sobě nijak zvlášť těžký úkol. To by neměla mít rozhodnutí učiněná v minulosti, má to dopad na budoucnost. Pokud se tedy něco změnilo v minulosti, razantně to změnilo chod dějin a budoucnost jako takovou. A navíc, aby toho nebylo málo, profesor je v minulosti drogově závislý na látce, která mu potlačuje schopnosti. Magneto, ten je

zase na oplátku zavřený v nejstřeženějším místě Ameriky, Pentagonu. Myslím si, že tohle k nastínění příběhu bohatě stačí, protože všechno zapadá tak nějak do sebe a nerad bych vám zkažil požitek z filmu tím, že bych vám vyhradil nějaké důležité momenty nebo informace.

Nějaké informace okolo příběhu jsem vám nastínil. Ale rád bych řekl ještě pár věcí k režii a postavám a k tomu, jak je tento film natočen. V první řadě bych velice rád ocenil herce, at se jedná o Patricka Stewarta (Profesor X) nebo Michaela Fassbendera (Magneto), dokonce i o Hughu Jackmana (Wolverine). Režie stojí také za zmínku. Jak už jsem zmiňoval, ujal se jí Bryan Singer, což je určitě známka kvality. To znamená, že Day of The Future Past má podobný „feeling“ jako X-Men 2, což není vůbec špatně. Dále přibýlo dost nových postav, které čistě filmovým fanouškům nebudou asi nic říkat, ale fanoušci, co četli komiksy z tohoto univerza, vědí, kdo je kdo, takže se tam nebudou ztrácet. Budou vědět, která postava je která, co umí a jakou v X-Men univerzu hraje roli.

Asi poslední věcí je celkový dojem z filmu, který je dobrý, ale dle mého tenhle díl nedosahuje kvality First Class. Ano, určitě je lepší než Poslední vzdor nebo třeba filmy čistě jenom o Wolverineovi (první film přímo nesnáším). Takže výsledný dojem je takový, že je to důstojné pokračování First Class a je asi zatím jednou z mých nejoblíbenějších komiksovek (Watchmen, First Class a Všechny tři díly Temného rytíře od Nolana). Fanda X-menů a komiksovek obecně by na tento film měl vyrazit povinně. Takže, sáhněte po vašich natřískaných peněženkách a koukejte co nejrychleji vyrazit do nejbližšího kina. Opravdu to za tu cenu stojí.

-PeTe-

The Escapists

The Escapists je RPG/Adventura, ve které je vaším hlavním úkolem utéct z vězení, což vůbec není jednoduché, jelikož umělá inteligence dozorců je poměrně vysoká. A vy musíte najít způsob, jak je obelstít. Například ventilační šachta je dobrým začátkem a nebo takový tunel pod postelí také není k zahození.

Ale to je noční program. Přes den musíte fungovat jako všichni vězni. Chodíte na jídlo, do práce, do posilovny, do sprchy, pak máte nějaký ten volný čas, následuje nástup a zpátky do cely. Předměty získáváte různými způsoby, některé můžete mít u sebe bez problémů, jiné si musíte propašovat a nebo koupit od spoluvězňů. Další si musíte vyrobit.

Hra je velmi chytlavá a zábavná přesto, že je graficky nemoderní. Místy je k naštvání těžká, ale to jen umocňuje prožitek ze hry a nabádá k větší opatrnosti. Takže já jí dávám palec nahoru.

Platforma: PC

Žánr: RPG/Adventura

Vydáno: 2014/10/13

Stránka hry: escapistgame.com

-Charlie-

☑ FILM ☑ DIVADLO ☑ HUDBA ☑ KNIHA ☑ FILM ☑ DIVADLO ☑ HUDBA ☑ KNIHA

The last of us je hororová akční hra s poutavým příběhem, který vás pohltí. Za touto hrou stojí vývojáři ze studia Naughty dog, kteří vytvořili velmi dobrou a mezi playstation hráči i známou sérii Ucharted, která patří mezi mé oblíbené. Co se příběhu týče, děj se odehrává v postapokalyptickém světě dvacet let od vypuknutí epidemie zákeřné houby, která se šíří vdechutím jejich spor nebo kousnutím od nakaženého a tím může být třeba i pes nebo kočka. Houba se chce jenom množit a převezme kontrolu nad tělem hostitele a nechává ho naživu, jen aby ji šířil. Lidé vytvoří karanténní oblasti, ve kterých žijí, spíš přežívají. Oblasti jsou střeženy vojáky a ti se s obyčejnými lidmi nemažou. Lidé se žijí například překupnictvím různého zboží, které dodávají do karanténních oblastí, za odměnu jim jsou potravinové lístky. Jedním takovým překupníkem je hlavní hrdina Joel, ze kterého se za těch dvacet let stal pořádný drsňák. Joel je se svojí partáčkou Tess donucen vydat se za Ro-

bertem, překupníkem, který jim dluží zbraně. Když ho najdou, zjistí, že zbraně prodal spolku zvanému světloňoši. Světloňoši jsou skupina, která se snaží najít vakcínu proti houbě. Joel narazí na vůdkyni světloňošů a chce od ní zpátky zbraně. Ta mu vyhoví, ale pod jednou podmínkou, musí pro ni něco udělat. Joel dostane za úkol propašovat čtrnáctiletou dívku Elie přes nakažená území ke skupině světloňošů, kteří s ní mají své plány. Zde se příběh zamotává a Joel zjišťuje, že to nebude tak lehké, jak si myslel. Tuto hru jsem si vybral, protože se mi velmi líbila. Kdybych ji měl zhodnotit, dal bych jí 10 z 10. V porovnání s jinými recenzemi jsem na tom stejně. Hra nabízí poutavý příběh, dobrou hratelnost, skvělou grafiku a celkem dlouhou herní dobu, necelých 17 hodin. Ta se ještě zvýší velmi kvalitní hrou více hráčů. Tuto hru bych doporučil každému, jediné mínus je, že je jen pro playstation 3 a 4. Každopádně ji doporučuji.

-Venca-

Předposlední prázdninový víkend se konal festival Hradycz na Bezdězu. Páteční večer patřil maskám. Musím říci, že je to moc pěkný nápad, hezky to oživilo atmosféru. Zahrály tři skupiny: Sto zvířat, Portless a nakonec slovenská skupina Horkýže slíže. Druhý den, tedy v sobotu, bylo od rána velmi rušno. Od brzkých hodin přijížděli návštěvníci, takže za chvíli byl areál plný. Program začínal od půl dvanácté. Střídal se jedna kapela za druhou a pořad bylo na co koukat. Vystoupili např. Mandrage, No Name, Rytmus, Rybičky 48 atd. Program ukončily dvě skvělé skupiny Wanastowi wjeci a Divokej Bill. Na každém rohu byl nějaký stánek, jak s jídlem, tak s pitím za příznivé ceny. Festival se mi moc líbil a jestli bude příští rok možnost, pojedu určitě znovu. Všem doporučuji!

-miluš-

Sešel se rok s rokem a opět vám přináším článek o jednom letním festivalu. Loni se jmenoval Falanx, letos to byla Severní diskotekka. Nevím, jestli změnu názvu zapříčinil zákaz šluknovských úřadů akci pořádat a přiznám se, ani nevím, kolikátý ročník tento rok proběhl. Datum jsem také zapoměla (smích). Velmi přesně si ale pamatuji cestu přes kopce, pole a lesy na louku ke Kunraticím u Šluknova v polovině druhého měsíce prázdnin.

Ten den se Země rozhodla pro zalití své půdy, a tak nás v polovině cesty zastihla bouřlivá průtrž. Skrývání pod stromy nezabralo, proto jsme zbytek trasy odevzdaně, avšak odhodlaně kráčeli nečasem dál. Na místo jsme došli promočení a z pohledu, který se nám naskytl, jsme byli zaskočení. Oproti loňskému roku, kdy se louka naplnila dunivými basy, stovkami tančících lid-

ských bytostí a několika pódii, se festival jako mávnutím kouzelného proutku proměnil. Jediná stage stojící osamocené uprostřed travnaté plochy, blikající v rytmu hudby a s mokrou hrstkou lidí vypadala smutně. Leč nevěděla jsem hlavu a řekla jsem si: „Každý rok to nemůže být stejné...“ a radostně jsem následovala ostatní k repro-stěně.

Barevné lasery svítící do tmy a jemného deště vytvářely kouzelnou podívanou a já se nechala unést atmosférou. Hýbala jsem se spolu s hudbou a kapky deště snášející se večerem se trpytily. Všichni jsme měli chuť si skočit a myslím, že jsme si i přes nepřízeň počasí letošní ročník užili. V průběhu přestalo pršet, při pohybu jsme celkem dobře uschli a ve chvílích odpočinku mi přišlo zábavné šápnat v holínkách do bláta, které vytvořily nohy účastníků. Strávili jsme tam několik hodin a svačinu jsem ocenila spokojeným mlaskáním, nicméně nezůstali jsme déle než do půlnoci. Únava z cesty a tance a otrávenost některých zúčastněných se na nás nemile podepsaly, a tak nezbyvalo nic jiného, než opět absolvovat tu dlouhou cestu zpět. Ráda jsem si skočila a doufám, že další rok se opět zúčastním.

-Krejčovic-

KDE VŠUDE BYLO BEZEVŠEHO

V minulém čísle časopisu jsme vyhlásili soutěž o nejlepší fotografii s Bezevšeho, kterou pořídíte při prázdninových toulkách. Někteří z vás nezapomněli a vzali naše noviny s sebou do světa. Nebylo vás mnoho, ale nějaké fotografie jsme přeci jenom obdrželi. Otiskujeme nejen tyto aktuální snímky, ale i ty, které už v redakci máme (některé hodně dlouho). Právě ty způsobily, že nás taková soutěž napadla. Přeci jen by bylo škoda, kdybychom se s vámi o ně znovu nepodělili. Fotografie bude hodnotit redakce z hlediska originality a nápadu, vtipu, atraktivnosti prostředí a vzdálenosti. A jaká bude odměna? Těšte se na velkou čokoládu!

-ŠA-

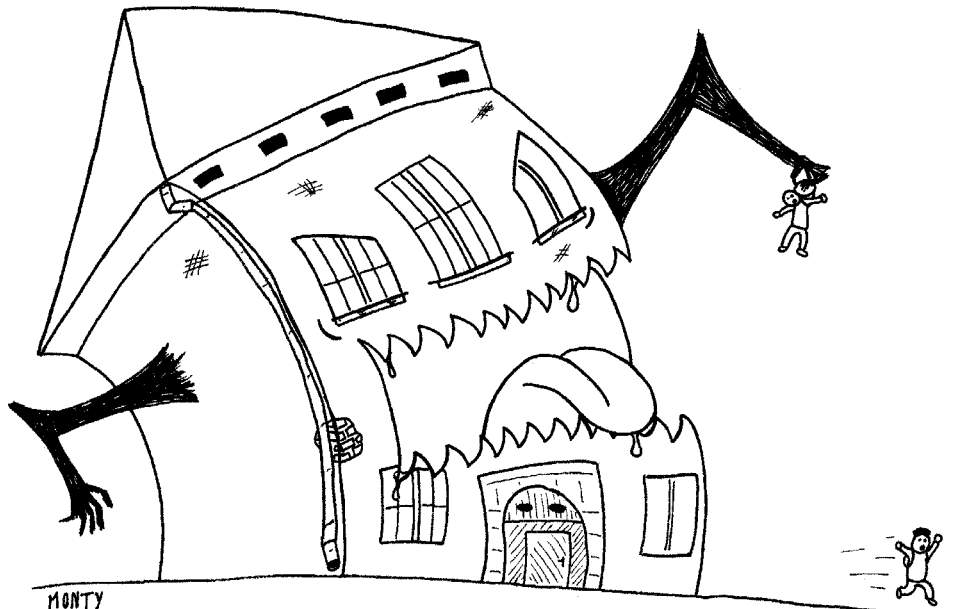

PERLIČKY БЕВГІЦКА

Jak napálit paní učitelku

Začalo to docela nevinně, když Lukáš do školy přinesl maketu telefonu. Celý den jsme s ní vymýšleli různé hlouposti, jak napálit spolužáky, ale to Lukášovi nepřipadalo asi dost vtipné! Před začátkem hodiny českého jazyka položil maketu telefonu na stůl paní učitelky a už jen čekal, co se bude dít. Začala hodina a do třídy vešla paní učitelka Šabatová, zasedla ke svému stolu a při pohledu na telefon se hned začala rozčilovat: „Kdo mi sem dal ten telefon?“ Nikdo neodpovídal, a tak zvyšovala hlas. Všichni jsme se ve třídě tak dívali, uculovali se a čekali, až se Lukáš přizná. Ale k našemu údivu se Lukáš rozhodl zajít ješ-

tě dál. Mlčel. Podle mě to bylo strachem. To už učitelka burácela. A tak se přihlásil a říká: „To jsem sem dal já, paní učitelko, někdo to tu asi zapomněl v lavici.“ Teď už celá rudá a rozčilená paní učitelka, že jsme se ani nesnažili najít majitele telefonu, sama odešla do třídy, která tu byla před námi, najít majitele. Tam bohužel zjistila, že telefon je jen maketa, a neskutečně rozčilená se vrátila k nám do třídy. To už jí ale trochu cukaly koutky. Jde to dát Lukášovi patřičně „sežrat“, říkali jsme si. Nakonec to vzala sportovně a ještě se s námi zasmála!

-Dom-

PERLIČKA Z HODINY ČEŠTINY:

Postava sestry pana faráře z Divé Báry od Boženy Němcové je paní Pipinka (žáci se mimochodem smáli i jménu Pepinka, ale toto jméno rozpoutalo řev).

-maky-

HITOVKY Z EKONOMIKY:

- Inlace je plat zaměstnance.
- Reálná mzda je to, co si za inflace můžeme koupit.
- HDP je hromadná daň z příjmů.

(pozn. red.: Žák se zamyslel a vymyslel trakař!)

Vybral -SV-

RUMBURSKÁ POLYGRAFKA vás zve na tématickou exkurzi **JAK SE DĚLAJÍ**

propagační tiskoviny, noviny a knihy

Seznámíme vás s profesionálními programy pro úpravu textu, obrazu a elektronickou montáží. Vysvětlíme zhotovení tiskové formy metodou CTP a tisk na počítačově řízeném tiskovém stroji v barvovém modelu CMYK. Objasníme průmyslové zpracování polygrafických výrobků a ručních knihařských výrobků. Nabízíme prohlídku učeben a dílen s odborným výkladem i praktickými ukázkami. Můžete se tak seznámit s ucelenou polygrafickou výrobou a mít ojedinělou možnost sledovat konkrétní výrobní produkt od grafického návrhu přes tisk až po dokončovací zpracování.

Délka exkurze se pohybuje na základě dohody v rozmezí jedné až dvou hodin a ideálním počtem je skupina 10 až 15 žáků.

V případě zájmu o exkurzi kontaktujte:

**Ivo Šabata, telefon 412 333 296
nebo e-mail sabatai@sosmgp.cz**

Dne 2. 10. 2014 nás navštívila Základní škola Dolní Podluží s Mgr. Pavlou Soškovou

21. říjen 2014 byl pak vyhrazen pro Základní školu Jiřkov s Ambrožem Dunkou, DiS.

Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie RUMBURK, Jiřkovská 840/4

ČTYŘLETÉ STUDIJNÍ OBORY zakončené maturitní zkouškou

34-41-M/01 POLYGRAF (MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA)

Obor je zaměřen na všestranné znalosti z oblasti polygrafické výroby počínaje počítačovým zpracováním obrazu a textu, přes produkční tisk včetně metod vyhodnocení jeho kvality, až po dokončovací zpracování tiskovin. Součástí výuky je stanovování cenových kalkulací a optimalizace technologických postupů.

www.sosmgp.cz

34-53-L/01 REPRODUKČNÍ GRAFIK PRO MÉDIA

Náplní oboru je získání dovedností v oblasti zpracování textů, obrazových předloh, tvorby grafiky a designu tiskovin a elektronické montáže prostřednictvím nejmodernější počítačové techniky na platformách PC a Mac.

Žáci kódují a zpracovávají webové stránky a tvoří multimediální prezentace.

34-52-L/01 TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

Žáci získávají základní znalosti a dovednosti z oblasti tiskových technik při obsluze počítačově řízených tiskových strojů.

Dovedou objektivně vyhodnotit kvalitu tisku a mají přehled o používaných polygrafických materiálech - znají jejich sortiment, vlastnosti a jejich praktické využití.

TŘÍLETÉ UČEBNÍ OBORY
zakončené závěrečnou zkouškou

34-53-H/01 REPRODUKČNÍ GRAFIK

Práce na počítačích platformy Mac i PC při ovládání grafických programů (Illustrator, Photoshop, InDesign, CorelDRAW, QuarkXPress).

Zvládání práce s typografií i grafikou při získávání dovedností v oblasti zpracování textů, obrazových předloh a elektronické montáže.

34-52-H/01 TISKAŘ NA POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

Náplní oboru jsou znalosti a dovednosti v základních tiskových technikách při obsluze tiskových strojů. Připravují zařízení k tisku a dokážou objektivně vyhodnotit jeho kvalitu.

34-57-H/01 KNIHAŘ

Obor je zaměřený na dokončovací zpracování výrobků průmyslovým způsobem ve strojní knihárně. Absolventi jsou schopni obsluhovat nejen knihařské stroje, ale i kreativně zhotovit ruční vazby s použitím zdobných technik. Zhotovují alba, kazety, pasparty a učí se základům restaurování.

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 600 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Io), M. Kolaříková (Krejčovic), O. Dudek (Monty), L. Minaříková (Layly), D. Budský (dom), M. Kvízová (Maky), M. Pekárková (miluš), N. Opltová (Niki), T. Altman (Alty), K. Reisinger (Charlie), L. Krupičková (flexik), K. Brodinová (Šmudla), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káťa), Ema Korolusová (Shady), P. Adamec (PeTe), Š. Poláček (Pol), Marie Krejčová (taylor), Adriana Řeháčková (arigonea), Václav Kvíz (Venca).

■ Webdesign: Ing. L. Pazderníková

■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata